

GEGARANDEERDE OPLAGE 28200 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4^{DE} JAARGANG No. 46

15 cts.

VRIJDAG 6 FEBRUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

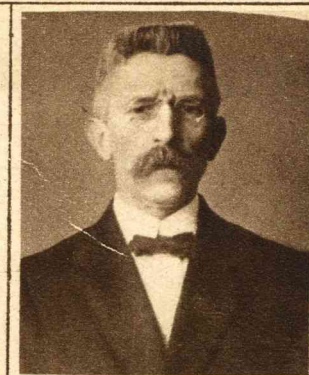


HET LEIDSCH E BOSCHJE.

Heel Amsterdam spreekt over „de plataan” en iedereen weet, dat daarmee bedoeld wordt de groote plataan in het Leidsche boschje, die zestien meter „verschoven” is, in het verband der werkzaamheden, die daar nu met het oog op een betere verkeersregeling worden verricht. Als alles gereed is zal daar een prachtige verbetering zijn tot stand gekomen; nu echter is het er een ware chaos. Als historische foto, die in een platenverzameling van Amsterdam zeker niet mag ontbreken, geven we hierboven een kiek van den staat waarin het Leidsche boschje zich nu bevindt. Ook de tweede groote plataan zal nog verplaatst worden.



Jaap Eden, de beroemde sportsman, die op 51-jarige leeftijd te Haarlem overleed. Naast zijn tegenwoordig portret een uit zijn glorieus tijd als schaatsenrijder.



N. de Jong, die zijn 50-jarige werkzaamheid als letterzetter bij de fa. C. A. Spin en Zoon heeft herdacht.



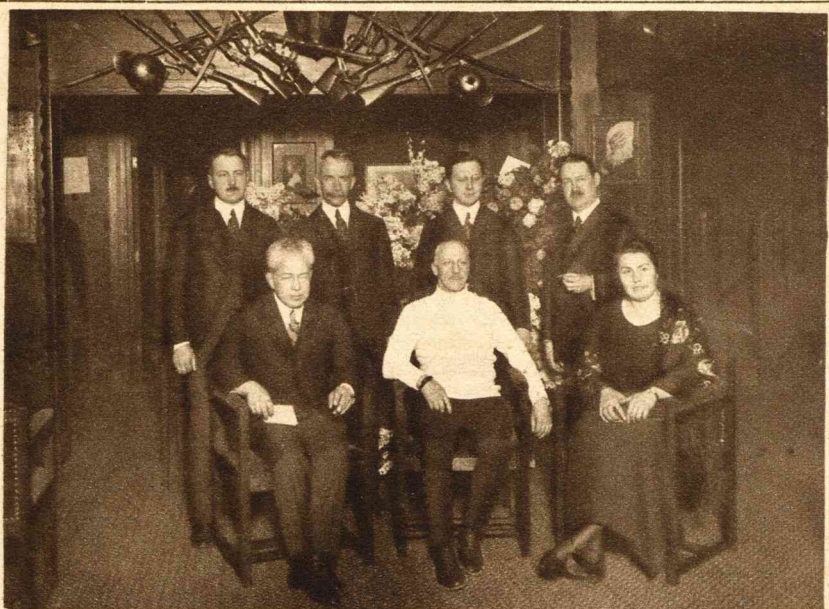
H. Gerrits te Grootebroek heeft zijn 25jarige werkzaamheid als opzichter v.d. polder „Het Grootslag" herdacht.



J. Belgraver, de nieuw benoemde directeur van het Telegraafkantoor te Haarlem.



Dinsdag brak een ernstige brand uit in het papierpakhuis der firma Schutte aan de Bickersgracht te Amsterdam, dat geheel uitbrandde. Een foto tijdens de blussing. De zeilmakerij der firma Fijma, op de tweede verdieping leed alleen waterschade.



De huldiging van den heer G. Giandomenici, die zijn 40-jarig jubileum als schermleeraar vierde, in de groote zaal van de Burgerwacht. V.l.n.r. zittend: M. Zeldenrust, Giandomenici, mr. Bekkers; staand: L. Delaunoy, Kunze, G. Vigeveno en dr. Heincken.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh",- „Burgers E.N.R."- en „Germaan"-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.



FOTOGRAFEERT!



MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

ABONNEERT U

OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM"

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE**

3^{DE} HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

NU IS HET DE TIJD voor
GELDERSCHE ROOKWORST
en dan met het loodje
ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

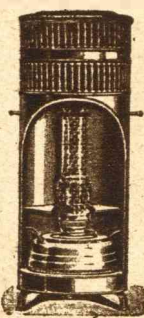
De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS



van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N.Z. VOORBURG WAL 57-59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

Huwelijk.

Een verstandig man zal gaarne vrouwen met een meisje, dat goed kan knippen. Zendt dan f 1.50 en deze bon aan **Casano**, Bilderdijkstraat 15 rd. Haarlem, en U ontvangt franco een boek met duidelijke uitleg aangaande knippen, waarin 74 modellen van Dames- en Kinder-, boven- en onderkleeding. Tevens 4 apparaten waarvan een ieder, zonder rekenen of teekenen in 17 maten kan knippen: blouses, japonnen, mantels, klokjassen, klokmantels, kragen, sportpakjes, matrozenpakjes damespantalone en alle onderkleeding. Het boek bevat verder uitleg en modellen voor het maken van hoeden. Zij die reeds in 't bezit zijn van ons boek en apparaat, ontvangen de 3 ontbrekende apparaten franco na toez. van 60 cent en deze Bon.

Deze BON is geldig
tot 16 Februari.

Zonder Bon f 3.60.

Remboursement 25 cent hooger

ADVERTEERT

U

IN HET
WEEKBLAD

DE STAD

!! AMSTERDAM !!



...geneest U verrassend snel van

**Rheumatiek
Verkoudheid
Slapeloosheid
Influenza
Hoofd- en Zenuwpijn**

**Ischias
Griep
Jicht
Spit**

Genezing en onschadelijkheid gegarandeerd.
Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten f 0.80 en f 2.-.

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62 per drie maanden 1)
f 0.12 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM"
KEIZERSGRACHT 234

DE STAD

**ABONNEMENTSPRIJS:**

f 1.62⁵⁰ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.



Een aardig kiekje van een les, door den Eersten Nederlandschen Jeugdbond voor Dierenbescherming aan kinderen gegeven in het verleen van eerste hulp aan dieren.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

25STE VERVOLG

Lothar zuchtte. „Dat kunt u toch zelf niet meenen, juffrouw. Ik weet natuurlijk nu al, dat ik 'n stevig blauwtje loop. Eigenlijk had ik dat best kunnen weten. Misschien hebt u ook gelijk — gelukkig was ik aan uw zijde waarschijnlijk niet geworden — omdat 't voor 'n man nu juist geen verheffend gevoel is, van 'n vrouw afhankelijk te zijn. Maar — nu ja — ik ben 'n arme drommel, en 't lijkt me 'n hemeltje toe, eens van alle zorg af te zijn. Ik wou u niets voorspiegelen, maar heel eerlijk zeggen, dat ik aan uw rijkdom gedacht heb.”

Lilian was ernstig geworden. „Geloof toch niet, dat men vrij is van alle zorg, als men rijk is. Ik zou veel dingen weten, waarvoor ik zonder bedenken al mijn rijkdom weggaf,” zei ze zuchtend.

Lothar schudde het hoofd. „Dat zegt u zoo — omdat u geen armoe kent, juffrouw. Geloof me, er is geen grootter ellende dan armoede. Zij demoraliseert den mensch. Dat ziet u aan mij. Ik ben anders, God weet 't, 'n tamelijk fatsoenlijke kerel, maar mijn pecuniaire zorgen brachten mij op de gedachte, u te vragen — zoo ongeveer als dat je in de loterij speelt. Afschuwelijk, nietwaar?”

Weer moest Lilian lachen. „Neen neen, 't is niet afschuwelijk — slechts mensche-lijk. En zooals u 't doet, is 't ook vergeeflijk. U blijft er tenminste eerlijk bij en liegt me geen gevoelens voor, die u niet bezit. Dat verheugt me — omdat ik u nu toch even als te voren vriendschappelijk bejegenen mag en u mijn achting niet behoef te ontzeggen. Nietwaar, we willen beiden deze dwaasheid vergeten en er heelemaal niet meer over spreken?”

Lothar nam haar hand en bracht die aan zijn lippen.

„Ik zei 't wel — u is veel te goed voor mij, miss Lilian. Ik schaam me waarachtig huiveringwekkend voor u. En ik verzeker u: in den grond ben ik blij, dat u mij 'n blauwtje gegeven hebt — wat zou 'k een treurige rol naast u gespeeld hebben. Ik had alleen stervend van eerbied naar u kunnen opzien.”

Lilian knikte lachend.

„Dat zou erg geweest zijn, voor u en voor mij, mijnheer von Kreuzberg. De vrouw moet tot haar man kunnen opzien, niet omgekeerd. Ik wil 't u wel bekennen — van alle anderen had 'k een aanzoek verwacht, van u alleen niet. U scheen mij zoo'n goede kameraad en daarom was ik jegens u altijd veel vriendelijker en argeloozer, dan tegen ieder ander.”

„En nu zult u dat niet meer zijn, nietwaar?” „Jawel, eerst recht, want nu kennen we precies elkanders gevoelens en kunnen we goede vrienden zijn in waarheid.”

„Werkelijk? Vindt u mij dat nog waard? U is 'n engel, miss Lilian.”

Zij lachte zacht.

„Ach neen, Goddank maar 'n mensch, als alle anderen ook.”

„Een ander in uw plaats had me met spot en hoon weggestuurd.”

„O, dan zou deze andere dwaas en wreed geweest zijn. Mij doet 't altijd leed, als 'k iemand moet teleurstellen, met welke wenschen men ook bij me komt. U zou 'k zeer bepaald niet gaarne leed doen. Dus, nietwaar, we blijven goede vrienden?”

Lothar bracht weer haar hand aan zijn lippen. „Ik wou, dat 'k u bewijzen kon, hoe graag 'k uw vriendschap zou verdienen.”

„Zal ik uw vriendschap dan maar terstond

eens op de proef stellen?” vroeg zij aarzelend. „Asjeblieft, doe 't,” riep hij vlug.

Zij aarzelde weer een poos, dan zei ze vastbesloten:

„U kunt mij 'n grooten dienst bewijzen, mijnheer von Kreuzberg. Zonder arrogant te zijn, voorzie ik wel, dat meerdere van uw kameraden met denzelfden wensch zullen aankomen als u. Ik vind 't vreeselijk, blauwtjes te moeten uitdeelen. Dagen-

dierbaars voor altijd verloren gegaan. Ofschoon hij niet aan een verbintenis met Lilian Crosshall had kunnen denken, ofschoon hij tot op dit uur altijd nog zelf zijn liefde tot haar verloochend had — nu trof 't hem hard en vernietigend, dat zij een ander liefhad.

Als verdoofd zat hij daar en hoorde, hetgeen die twee ginds nog zeiden, als uit wijde verte.

Tusschen Lothar en Lilian heerschte een tijdlang een diep stilzwijgen. Lothar begreep, welk een votum van vertrouwen de trotsche meisjesziel hem door die bekentenis gegeven had. Als hij Lilian tot dusver niet hooggeacht had, dan zou hij 't nu hebben moeten doen. Hij haalde eindelijk diep adem en zei warm en hartelijk:

„U weet niet, hoe zeer u mij geëerd hebt door uw vertrouwen, miss Lilian. Ik zal ernstig moeite doen, dit vertrouwen te verdienen en zal alles doen wat ik kan, om u voor dergelijke aanvallen te vrijwaren, als ik er een op mijn geweten heb. U is heel grootmoedig, dat u mij toch uw vriendschap niet onthouden wilt.”

Lilian reikte hem de hand.

„Dat zult u wellicht eens beter begrijpen dan vandaag. Juist u zou ik voor altijd mijn vriend willen noemen. Wij zullen er later zeker nog wel eens op terugkomen, waarom 'k juist u niet graag van de lijst mijner vrienden zou schrappen.”

„En u is niet boos over mijn brutaliteit?”

Lilian schudde glimlachend het hoofd.

„Tante Stafi zei eens, toen wij over u spraken: „Die jongen kan de dolste streken uithalen, toch kun je niet boos op hem zijn.” En Genoveva beweerde: „Bij Lothar moet je met geen critiek aankomen, wat hij ook uitvoert, hij is altijd beminne-lijk.” Nu, ik sluit me onvoorwaardelijk bij het oordeel van beide dames aan,” zei ze schalks.

„En ik zal dit uur mijn leven lang niet vergeten, miss Lilian,” zei Lothar met vurige dankbaarheid. „En als u eens ooit 'n trouwen, toegewijden vriend nodig hebt, die met alles wat hij is en kan voor u instaat, denk dan aan mij.”

Lilian stond op.

„Dat zal ik doen. En nu willen we naar 't vuurwerk gaan, ik geloof, dat 't al begint.”

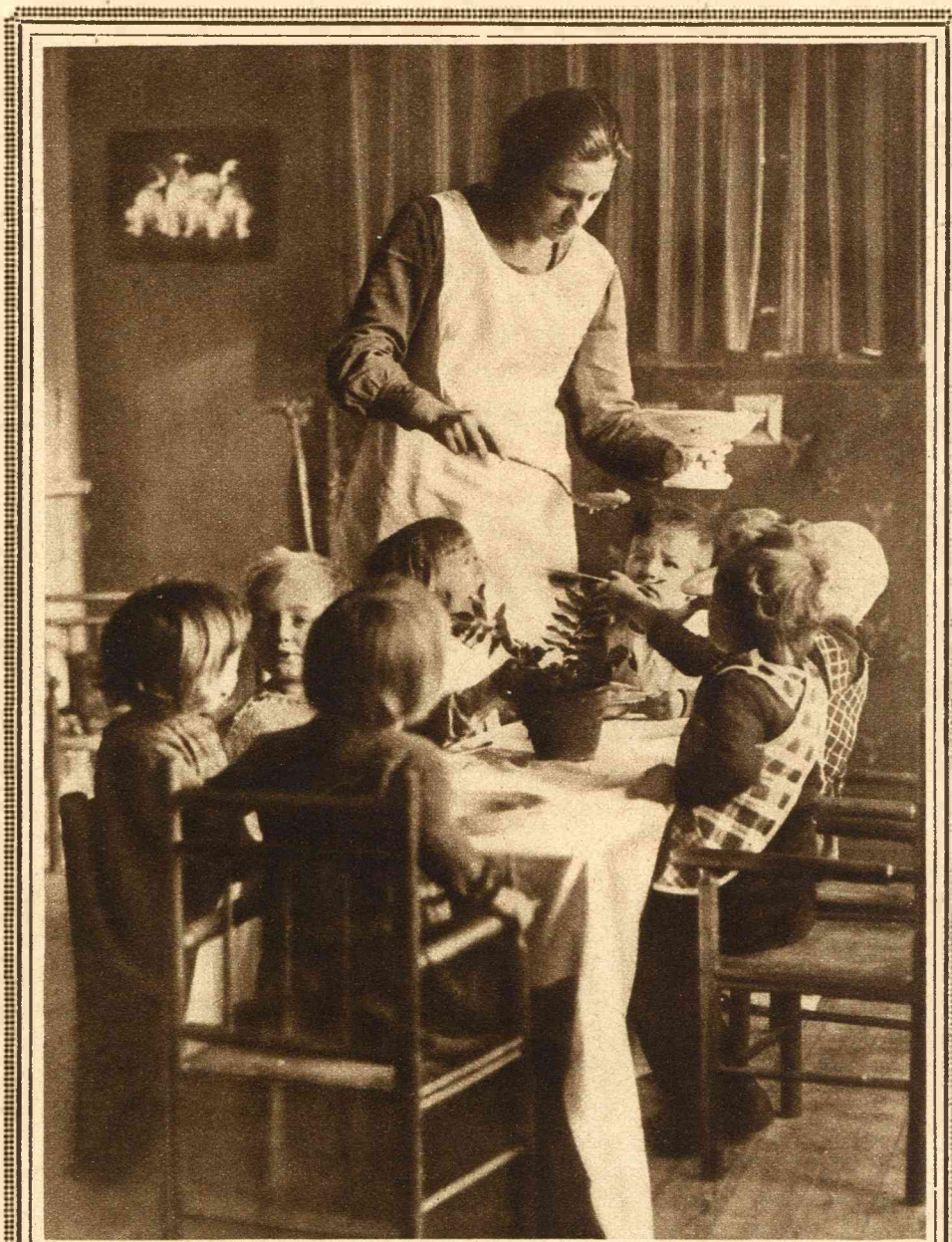
Lothar bood haar zijn arm aan en langzaam gingen zij heen.

Ronald staarde hen met brandende oogen na. De twee slanke gestalten teekenden in scherpe omtrekken tegen den wijden lichtgloed af. En juist toen zij in het licht traden, doofden de groote booglampen voor het kasteel uit en het vuurwerk begon.

Ronald bleef bewegingloos zitten in zijn eenzaamheid. Een ondragelijk leed vervulde zijn hart. Nog altijd hoorde hij Lilian's woorden: „Mijn hart is niet vrij meer, ik heb 't reeds weggeschonken, eer ik naar Kreuzberg kwam.” Wat hadden die woorden hem wreed getroffen.

En hij had zich toen nog wel in dwaze zelfoverschatting ingebeeld, dat zij met hem coquetteerde; hij had zelfs geloofd, dat zij naar Kreuzberg gekomen was, om haar netten naar hem uit te werpen! Welk een gek was hij geweest, welk 'n ijdele, hoogmoedige gek.

Of was 't maar zelfbedrog geweest, om zich tegen haar betoovering te beschermen? Had hij zich dat alles slechts wijs gemaakt, omdat hij bang was, zijn hart aan dit meisje te verliezen? En nu was 't toch gebeurd. Alle zelfbedrog viel van hem af, hij wist sedert dit uur, dat hij Lilian Crosshall



EEN AARDIG TOONEELTJE.

't Is in een van die inrichtingen, waar de kinderen, als moeder overdag uit werken is, „bewaard” worden, dat we deze foto gemaakt hebben, die zoo'n aardig beeld geeft van de wijze waarop hier de kinderen onder goed toezicht worden verzorgd. Zie ze gretig de bordjes bijhouden voor het lekkere toetje, waarmee de maaltijd wordt besloten.

lang ben ik dan somber gestemd, en bovendien maak je je daardoor dikwijls heel sympathieke menschen tot vijanden. U zou me dus 'n grooten dienst bewijzen, als u uw kameraden aan 't verstand wou brengen, dat ze vergeefsche moeite doen. Ik zal nooit mijn hart of mijn hand weg-schenken.”

„En dus heeft ook geen van mijn kameraden genade in uw oogen gevonden?”

Zij twijfelde weer een poos, maar dan zei ze snel: „Neen, hoe aangename menschen 't ook bijna doorgaans zijn — geen van hen zal mij nader staan, want mijn hart is niet meer vrij — ik heb 't reeds weggeschonken, voor ik naar Kreuzberg kwam.”

Een diepe stilte volgde op deze ras uitgestooten woorden.

Ronald von Ortlingen had ze, evenals alle andere, duidelijk vernomen. Eerst was hij als van een vreeselijken druk bevrijd geweest, toen Lilian den jongen officier afwees. Nu troffen hem die laatste woorden als een vernietigende slag. Hij liet het hoofd op de handen zinken en voelde een razende pijn, als was hem in deze minuut iets oneindig

bemide met al den aandrang van zijn hart en dat hij zonder haar nooit meer het geluk zou vinden. Tegelijk met de bekentenis zijner liefde was ook de zekerheid gekomen, dat zij voor hem verloren was. Hij kwam niet in gevaar, om ter wille zijner liefde het majoraat op te geven, en toch scheen 't hem nu toe, dat hij blijmoedig alles, zelfs zijn geliefd Ortlingen, weggegeven had, als hij daarvoor Lilian had kunnen verwerven. Maar zij had een ander lief.

Wie mocht die gelukkige, benijdenswaardige zijn, die door haar bemind werd? Het moest een man zijn, die haar vroeger ontmoet had. Waarschijnlijk was 't een Amerikaan, die haar op 'n dag naar Amerika terug zou halen.

Hij kreunde van innerlijke pijn.

Wie 't ook zijn mocht — voor hem was zij verloren.

Langzaam en moe stond hij eindelijk op, toen daarginds het schitterend vuurwerk ten einde liep. 't Liefst was hij nu stilletjes weggegaan en naar huis gereden. Maar dat ging niet aan. Zonder afscheid kon hij niet vertrekken, en als hij afscheid nam, zou men hem met vragen kwelen en probeeren tegen te houden.

Dus ging hij langzaam naar het gezelschap terug. Ze zaten nog op het ruime plein, waar het vuurwerk was afgestoken.

De laatste vuurpijlen schoten de lucht in.

Ronald lette er niet op. Zijn oogen zochten in sombere smart naar Lilian. Hij zag haar naast haar vader zitten, en aan den anderen kant stond de straks afgevozen pretendent. Een vluchtige, medelijdende glimlach kwam om zijn mond. Hoe had hij ook maar 'n seconde jaloeersch kunnen zijn op dien onnoozelen, armen grappenmaker! Hij kon 't nu haast niet meer gelooven. Aan zoo'n onbeduidenden, oppervlakkigen man schonk een Lilian Crosshall haar hart niet weg!

Lothar von Kreuzberg scheen reeds over zijn nederlaag heen te zijn. Nu en dan schoot hij een grappig woord op het gezelschap af, dat vroolijk gelach verwekte. Ook Lilian glimlachte dan, zooals men lachen moet over de beminnelijke dwaasheden van 'n kind. Zij was klaarblijkelijk verheugd in haar goed, edel hart, dat de jonge officier het blauwtje niet tragisch opvatte. Ronald dacht, dat mijnheer von Kreuzberg voor zijn brutaliteit 'n minder vriendelijke behandeling verdiend had.

En toch bleef er in zijn eerste ontmoeting met Lilian een raadsel voor hem, dat hij niet kon oplossen. Maar wat gaf 't hem ten slotte, als hij 't doorgrondde? Wellicht had zij zich toen vergist, hem voor 'n ander gehouden.

't Was nu maar 't beste, de gedachte aan haar zooveel mogelijk van zich af te zetten. En dat hij haar nabijheid vluchten moest, zooveel hij kon, wist hij ook. Nu nam hem nog de oogstdrukke in beslag en gaf hem 'n voorwendsel, om zoo weinig mogelijk op Kreuzberg te komen. En na den oogst kon hij eenigen tijd op reis gaan. Dat zou hem goed doen en zijn gedachten afleiden. Het kon toch zoo moeilijk niet zijn, een liefde te onderdrukken, die geen beantwoording vond. Zoo meende hij, om zichzelf te troosten.

Terwijl hij zoo in gedachten stond, werd er een lichte, zachte hand op zijn arm gelegd.

„O, ben je hier, Ronald? Ik heb je overal gezocht! Niemand wist, waar je gebleven was,” zei Veva naast hem.

Hij toonde haar, hoe moeilijk 't hem ook viel, een glimlachend gezicht.

„Ik heb van daarginds de illuminatie bekeken, Veva.”

„Was 't geen prachtig vuurwerk? Ik heb nog nooit zooiets gezien!”

„Ja, 't was heel mooi,” antwoordde Ronald, ofschoon hij er niets van gezien had.

Veva zuchtte glimlachend.

„Maar 't kost ook een klein vermogen, Ronald; je vermoedt niet, hoeveel goed geld daar juist in de lucht gevlogen is.”

Hij streelde haar hand en deed moeite, om belangstelling te toonen.

„En jij, klein toekomstig huismoedertje, rekent zeker uit, wat je voor dat geld 'n massa nuttige dingen had kunnen aanschaffen.”

Zij knikte glimlachend en haar oogen glinsterden vochtig naar hem op.

Beiden bemerkten niet, dat zij door Lilian heimelijk scherp werden gadeslagen. Zij zag Veva's blik, zag, dat Ronald teeder haar hand streelde en nu haar arm vast tegen zich aandrukte. Alleen wat hij daarbij zei, kon ze niet hooren.

Veva haalde diep adem.

„Ach Ronald, je weet toch, dat mijn toekomst één groote, moeilijke rekensom is.”

Hij boog zich vriendelijk en warm glimlachend tot haar over.

toen de dans ten einde was, schrokken zij beiden op, als uit een droom ontwakend. Een zucht, die een zacht gekreun leek, drong over Ronald's lippen en Lilian verbleekte plotseling, toen zij dezen zucht vernam, en wankelde een oogenblik, als had zij den grond onder haar voeten verloren.

Hij ondersteunde haar ras, maar zij maakte zich dadelijk los en glimlachte.

„k Ben wat duizelig geworden van het dansen,” zei ze.

Maar zij hoorde haar eigen stem als uit wijde verte.

Ook dit feest nam een eind en alle deelnemers vonden, dat het schitterend geslaagd was. Op 'n enkele uitzondering na had men zich buitengewoon geamuseerd, en men verheugde zich reeds op volgende feesten in het gastvrije huis van den millionaire.

De ongehuwde officieren zaten dicht op elkaar gedrongen in den reserve-wagen, die hen van het slot Kreuzberg naar het garnizoen terugrijden zou. Zij praatten nog levendig over het verloop van het feest. Dat het prachtig geweest was, daarover waren allen 't eens, en natuurlijk gold de voornaamste belangstelling ook nu de schoone en beminnelijke miss Crosshall.

Een der heeren bezat een doos waslucifers. Die stelde hij beschikbaar tot verlichting van het donkere rijtuig, opdat zij elkander in het gezicht konden zien.

Hij werd als edele weldoener geprezen.

Bij de hooge prijzen der lucifers is dat ook een overweldigend nobele gave, Hillern,” zei de kleine, dikke kapitein Fröben. „Je hebt zeker uitzicht op de hand van de schoone dollarprinses, dat je zoo verkwistend bent.”

Hillern schudde droefgeestig het hoofd.

„Helaas niet. Iemand die door moeder natuur zoo stiefmoederlijk met bekoorlijkheden bedacht is als ik, mag van verre toezien, als zoo'n schoon en rijk meisje belegerd wordt. Ik geloof, dat Thielen, met z'n klassieke Adoniskop meer succes heeft.”

Kuno von Thielen weerde met een handgebaar af.

„Mijn klassiek profiel heeft me verdraaid weinig geholpen. Ik weet, waarheen de oogen van miss Crosshall liever kijken.”

Lothar was tot dusver stil geweest. Nu richtte hij zich haastig op. Hij vond de gelegenheid gunstig om zijn belofte aan Lilian in te lossen.

„Troost u, mijnheer von Hillern, en ook jij, beste Kuno. Bij miss Crosshall heeft noch 'n Adonis, noch 'n andere man kans. Zij heeft haar hart al ergens anders weggeschonken,” zei hij veel ernstiger dan hij gewoon was.

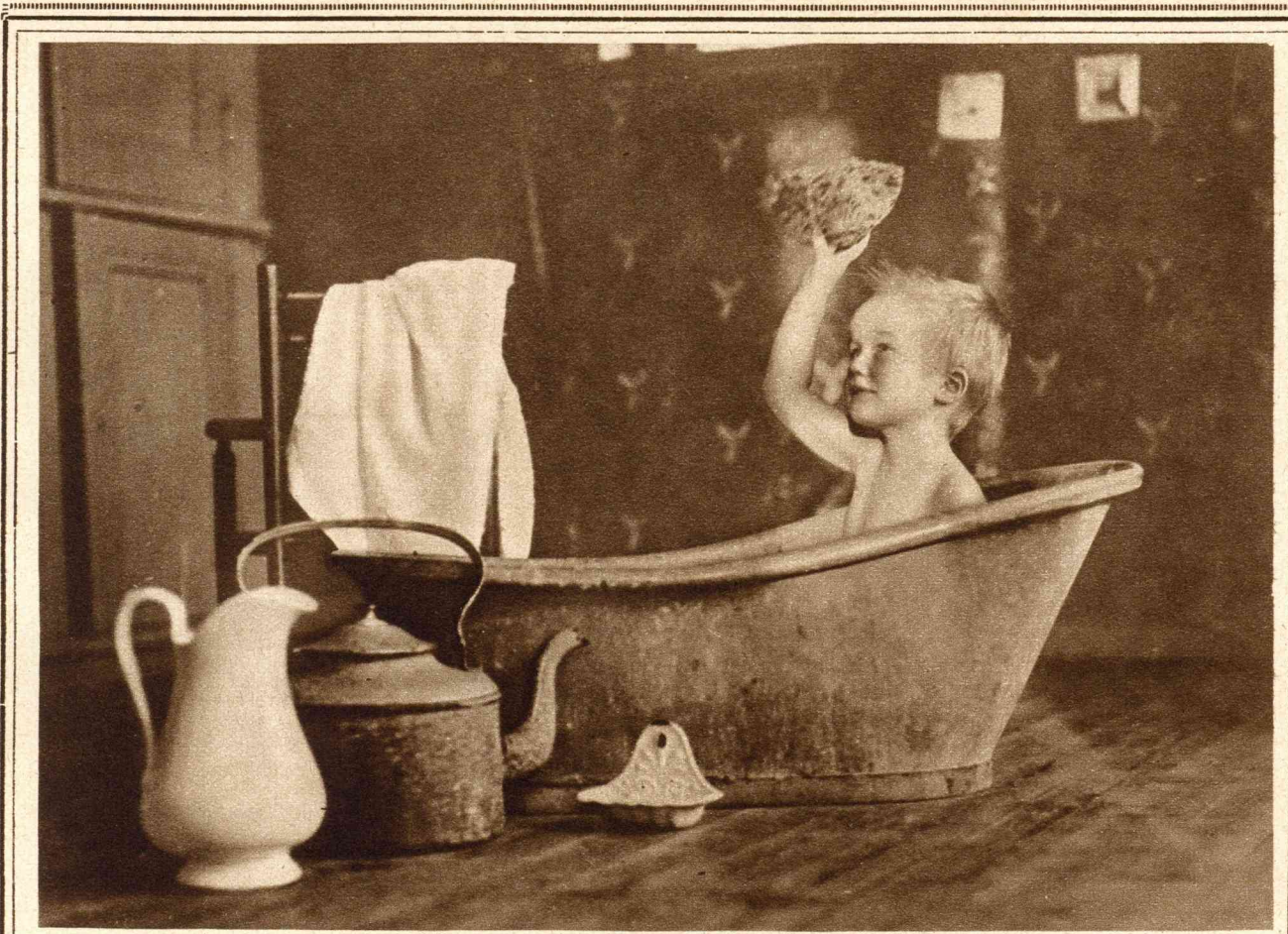
Allen keken hem verbaasd aan.

„Hallo, jij gunsteling van het geluk, die je op zoo'n groote bevoorrechtiging van miss Crosshall beroemen mag — heb je misschien reeds in alle stilte die aanbiddenswaardige goudvisch voor ons weggesnapt, dat je met zoo'n positieve zekerheid spreekt?” vroeg de kleine kapitein nieuwsgierig.

Ook de anderen keken Lothar vragedig aan. Zijn voorhoofd kleurde. 't Viel hem niet gemakkelijk, over zijn fiasco te spreken. Maar hij beschouwde het als een boete voor zijn vermetelheid en wilde zich Lilian's vriendschap waardig toonen. En zoo kalm als hij kon, vertelde hij:

„Ook ik moet, zooals Hillern zeggen: Helaas niet. En open en eerlijk wil 'k er bij voegen: Ik heb met verstout, vandaag om miss Crosshall's hand te vragen en ik ben afgewezen.”

Een poos heerschte er stilzwijgen. Allen zagen



KLEINE JAN HOUDT ZATERDAG.

Hij heeft er schik in, de kleine vent. Is het te verwonderen? Zoo'n heerlijk bad, dat helaas zooveel onzer volkskinderen moeten missen, is een weldaad voor het lichaam, en al weet hij het nog niet te beredeneeren, voelen doet Jantje het wel degelijk.

„Wees maar dapper als tot nog toe, lieve kleine Veva, 't zal allemaal wel terecht komen. 't Zal niet lang meer duren, eer je 'n gelukkige jonge vrouw bent.”

Lilian was door het opbreken van het gezelschap dicht naar het tweetal gedrongen en hoorde deze woorden van Ronald, die heel zacht en teeder troostend klonken. Zij haastte zich uit de nabijheid van het paar te komen.

Het gezelschap stroomde nu de groote feestzaal binnen, waarin gedanst zou worden. Het werd buiten ook te koel, vooral voor de ouderen.

Meteen begon de muziek te spelen voor den dans. Lilian werd natuurlijk van alle kanten om een dans bestormd en vloog van den eenen arm in den anderen.

Eindelijk trad ook Ronald op haar toe en vroeg haar om een wals. Zij kon niet weigeren en legde haar hand op zijn arm, zich inspannend om heel vriendelijk te zijn.

Daarbij ontging 't haar niet, dat hij er zeer bleek uitzag en dat zijn oogen ongewoon somber en smartelijk aan haar gelaat hingen. Zij wist niet meer, wat zij denken moest, en was er zich alleen van bewust, dat zij zich in haar hart veel te veel met hem bezighield, en dat dit een onrecht was tegenover Genoveva.

Maar terwijl zij, door zijn arm omvat, daar heen zweefde, was 't als voelde zij den luiden, snellen slag van zijn hart. Zij volgde hem als in een droom en was nauwelijks haar bewegingen meester. En

verbijsterd in Lothar's gezicht, dat zoo opvallend ernstig scheen.

Eindelijk riep Thielen opgewonden: „Donnerwetter, kerel, Lothar, wat ben jij 'n kraan! Zoo'n moed had waarachtig erkenning verdiend. Maar vertel dan toch.”

„Ja, biecht eens op. Hoe liep 't dan af,” vroeg de kapitein, trappend van ongeduld.

Lothar streek over zijn voorhoofd en in zijn oogen fonkelde alweer de overmoed.

„Ik zei 't toch al — met 'n reuze-blauwtje.”

„Hm! Is eigenlijk dood-jammer. Op u had 'k juist zooveel hoop. 't Zou toch zoo mooi geweest zijn, wanneer 'n kameraad heer van Kreuzberg was geworden en over de milioentjes beschikken kon. Wat zou je 'n pracht-gelegenheid om te poffen zijn, afgezien nog van de wijnkelders van Kreuzberg,” klaagde de kapitein en zijn lichtelijk parse neus klaagde mee.

De anderen waren nog een poos stil. Zij overwoogen wellicht, dat zij nu enkele kansen méér hadden, daar Lothar als mededinger uit het veld was geslagen.

Eén van hen, een knappe, flink gebouwde man, die bij de dames zeer gezien was, eerste luitenant von Massenbach, draaide ondernemend aan zijn baardje.

„Wel, kinderen, wie de bruid verovert, dat blijft toch onder kameraden precies gelijk. Als Kreuzberg afgepoeierd is, dan kan 'n ander van ons toch eens z'n geluk beproeven.”

„Mooi, we zullen loten, wie aan de beurt komt,” riep een ander lachend.

Lothar had zwijgend naar zijn collega's geluisterd. De wijn van het kasteel had ook op hem zooveel uitwerking gehad, dat hij het grof-onkiesche van dit oppervlakkig gezwets over het huwelijk niet goed meer voelde. Maar zijn belofte aan Lilian vergat hij niet. Daarom maakte hij nu 'n bezwerend gebaar.

„Vergeefsche moeite, heeren. Geloof je, dat ik zoo openhartig over mijn fiasco gesproken zou hebben, wanneer ik me als goede kameraad niet verplicht achtte, u voor een zelfde fiasco te bewaren? Geef maar alle hoop op. Miss Crosshall heeft me in vertrouwen gezegd, dat haar hart niet meer vrij was, toen zij op Kreuzberg kwam. Ze heeft mij haar vriendschap verzekerd en me tegelijkertijd om den vriendendienst gevraagd, u een aanzoek af te raden. Dat deze of gene nog van plan zou zijn, haar te vragen, heeft zij natuurlijk wel voorzien. Zij verzocht me u te zeggen, dat het haar zeer zou spijten, nog meer blauwtjes te moeten uitdeelen. Ik breng hierbij haar boodschap over, om haar wensch te vervullen en u allen het lot te besparen, dat mij getroffen heeft. Dan ben ik tenminste de eenige, die zich teleurgesteld en geblameerd ziet.”

Weer was 't een poos stil. Dan vond Thielen het bevrijdende woord:

„Kameraden — 't was 'n mooie droom! Begraven we hem in stillen rouw. Laten we tevreden zijn, dat de gastvrije poort van Kreuzberg voor ons geopend blijft. En jij, beste Lothar, verdient onzen dank. Je hebt je niet ontzien, om ons je pech te onthullen en ons daardoor voor een dwaasheid te bewaren.”

„Ja, Kreuzberg, je bent 'n brave, eerlijke kameraad!” riep Hillern.

En allen vielen hem bij.

Lothar wees half verlegen, half lachend dien lof af.

„Als ik 't miss Crosshall niet beloofd had, zou 'k wellicht niet zoo openhartig geweest zijn. 'n Aangenaam gevoel is 't niet, met z'n blauwtje te koop te loopen.”

„Dat zal wel waar wezen, maar wij beschouwen

Als ge weet: **Victoria-Water** smaakt verrukkelijk in den wijn, Waarom moet Uw wijn dan schraller door duinwater-mengen [zijn]?

Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

Het verschrikkelijke drama in de Wormerveersstraat.



Van Dam met zijn vrouw en zijn beide kinderen, die hij vermoordde.



Het huis in de Wormerveersstraat waarin op de derde verdieping (X) de familie Van Dam woonde.

Een ontzettend drama heeft plaats gehad in de Wormerveersstraat te Amsterdam. Een man heeft er zijn vrouw en zijn beide kinderen Louise (7 jaar) en Lena (2 jaar) om het leven gebracht.

Maandagmiddag werd door de burens de politie gewaarschuwd, omdat het zoo stil was op de 3de verdieping en men wist dat de man, die tuberculose lijder was, geen werk had en het

geld dat hij van de „steun” ontving niet steeds ten bate van het gezin aanwendde, maar soms verdronk, zijn vrouw slecht behandelde. De politie kwam en vond den man in de keuken zitten; zijn vrouw en beide kinderen lagen dood te bed. Volgens den man zelf had hij Donderdagavond reeds zijn vrouw, Zaterdagavond het jongste meisje en Zondagavond het oudste geworgd.

het als een daad van vriendschap,” zei Massenbach. „Wij danken je reeds het aangename gezelschap op Kreuzberg en nu heb je ons ook nog voor een onvermijdelijke teleurstelling bewaard. Wie weet of miss Crosshall tegen ons ook zoo welwillend zou zijn geweest als tegen jou; misschien zouden wij ons op Kreuzberg wel onmogelijk hebben ge-

maakt en dat zou toch jammer zijn geweest.”

Niettegenstaande zijn tegenstribbelen werd Lothar door allen de hand gedrukt. Hij maakte daarbij een paar grappen, maar die wilden toch niet zoo recht vlotten. Er trad weer een algemeen zwijgen in, tot men aan het doel was en de een na den ander voor zijn woning uitstapte.

Lothar sliep dien nacht, niettegenstaande zijn blauwtje, zeer goed; zijn zielerust was er niet door gestoord.

Den volgenden dag had hij ingespannen te werken, daar het kort voor de manoeuvres was en er allerhande voorbereidende maatregelen moesten worden getroffen.

De officieren hadden op Kreuzberg reeds afscheid genomen en waren door Mr. Crosshall reeds op een bowl uitgenoodigd, zodra zij van de manoeuvres terug zouden zijn.

Op Kreuzberg was het gedurende de manoeuvres zeer stil; er kwamen maar weinig bezoekers. Ook Ronald von Ortlingen liet zich maar zelden zien en verontschuldigde zich met de mededeeling dat hij het zoo druk had. Ook had hij er zich reeds over uitgelaten, dat hij, als de oogst binnen was, voor geruimen tijd op reis zou gaan.

Lilian keek, toen hij dit vertelde, Veva aan, maar deze toonde geen verrassing of droefheid. Waarschijnlijk was zij reeds van Ronald's plan op de hoogte.

Weken waren voorbijgegaan. Het regiment was van de manoeuvres teruggekeerd. Lothar van Kreuzberg had zich niet over slechte kwartieren te beklagen gehad. Maar in een ervan had hij zijn hart verloren. De bekoorlijke jonge dochter van een rijken grondeigenaar had een diepen indruk op hem gemaakt en zij scheen ook in hem haar ideaal te zien. Ook de ouders der jonge dame waren zeer vriendelijk jegens hem geweest en hadden hem op jacht genoodigd.

Hansi von Arnstadt, zoo heette het meisje, had deze uitnoodiging harer ouders, door Lothar smeekend aan te zien, ondersteund en dus had hij haar maar al te gaarne aangenomen.

Bovendien had Hansi hem verteld, dat de dochter van zijn overste een kostschool-vriendin van haar was en zij in den aanstaanden winter een paar weken bij haar zou gaan logeeren.

Lothar was met een groot gevoel van geluk teruggekeerd. Toen hij op den eersten morgen weer in zijn nuchtere slaapkamer ontwaakte, keek hij verbaasd om zich heen — hij had juist zoo heerlijk van Hansi gedroomd.

„Wat een geluk toch,” dacht hij, „dat ik niet met Lilian Crosshall verloofd ben. Dat zou me wat moois geworden zijn, als ik, als haar verloofde, mijn hart aan die lieve Hansi verloren had.”

Snel kleedde hij zich aan en zette zich aan het ontbijt, dat zijn oppasser voor hem had klaargezet. Hij wilde, nu hij nog vrij van dienst was, den ochtend besteden aan een bezoek op Kreuzberg.

Naast zijn bord lag een grijze enveloppe, die hem een zuur gezicht deed zetten.

„Natuurlijk — een welkomstgreet van mijn schuldeischers. Ja, dat kon ook niet uitblijven. Ik verbaasde er mij al over, dat de goede man mij zoolang met rust gelaten had. Net iets, om me den heelen dag te bederven,” dacht hij.

Hij woog den brief op zijn hand.

„En zoo'n zware — brrr — als ik toch maar eens van die lamme grijze enveloppen kon afkomen. M'n lieve kleine Hansi — als je het eens wist — wat zou je een medelijden met me hebben.”

Zuchtend sneed hij de enveloppe open.

„Nou, vooruit dan maar. Wat zou de man willen? Ja, geld natuurlijk, wat anders?”

Ten hoogste verbaasd haalde hij eerst een pakje gekweteerde rekeningen uit de enveloppe.

„Wat nou? Die zijn allemaal voldaan geteekend! O ja, dat is ook zoo, ik heb nu natuurlijk nog maar met één schuldeischer te doen.”

(Wordt vervolgd.)

PAGANINI, DE KONING DER VIOLISTEN, HERBOREN IN VASA PRIHODA

SPEELT ZIJN NATUURGETROUWSTE EN EDELSTE VIOOLOPNAMEN OP:

„Musica” RECORDS

65993 „Zigeunerweisen” 1. Teil } Sarasate.
„Zigeunerweisen” 2. Teil }
Dubbelz. record 30 cM. à f 3.50 per stuk.

62472 „Rosamünde” Ballet-Musik, Schubert-Kreisler.
„Serenade Espagnole”, Chaminade-Kreisler.
Dubbelz. record 25 cM. à f 2.40 per stuk.

Verkrijgbaar bij:
„Vennootschap POLYPHON”
AMSTERDAM
Leidschestr. 6 - Tel. 35154

ROOKT
Spa-tram

DE EENZAME

Onze volksbuurten bezitten buitengewone diepten van 't leven, die voor den oppervlakkigen mensch verborgen blijven onder de joelende straatdrukte, maar te midden hiervan, in 't leven van velen gevoeld als eigen leed, dat zij voor zich alleen willen houden....

In de donkere kelderwoning leefde hij, de oude man, sinds jaren. In dit milieu met donkere plekken van nat-uitgeslagen behang in voortdurende schemering, met oude, wrakke, politoer-meubeltjes en zware petroleum-hanglamp boven de tafel, in deze omgeving, waar de oude man alleen leefde buiten de banale straatdrukte, hier zweefde de schaduw van veel leed.

Als hij stond in zijn kelderdeur, geleund tegen 't smerig-lichtgele hout van den deurpost, dan was 't alsof 't leven van de straat verzachtte in de nabijheid van zijn mager-hoekige figuur en langzaam terugdeinde naar boven, langs de uitgesletten rood-steenen keldertrap.

Allen kenden hem in de buurt als een eenzamen

MORGEN-OVERPEINZINGEN

Bah, wat een afschuwelijk weer weer,
Het regent maar voortdurend door,
Ik voel me hier lekker, behaaglijk
En zou er op uitgaan, waarvoor?

Die akelig modd'rige straten,
Die spatten op jas en op broek,
Nee, hoor, onze stad is gezellig,
Maar 't klimaat dat er heerscht is een vloek.

Naar kantoor? Kom, zoo één enkel dagje,
Dat is toch zoo vreeselijk niet.
Den baas kan ik 't toch nooit naar zin doen,
Die snauwt al, als hij me maar ziet.

Neen, 'k kruip er weer lekkertjes onder,
Ik sliep dezen nacht niet te veel....
Wat is dat? Hoor 'k daar kerkklokken luiden?
Ai, 't is Zondag, dus mijn tijd 'dien 'k steel!

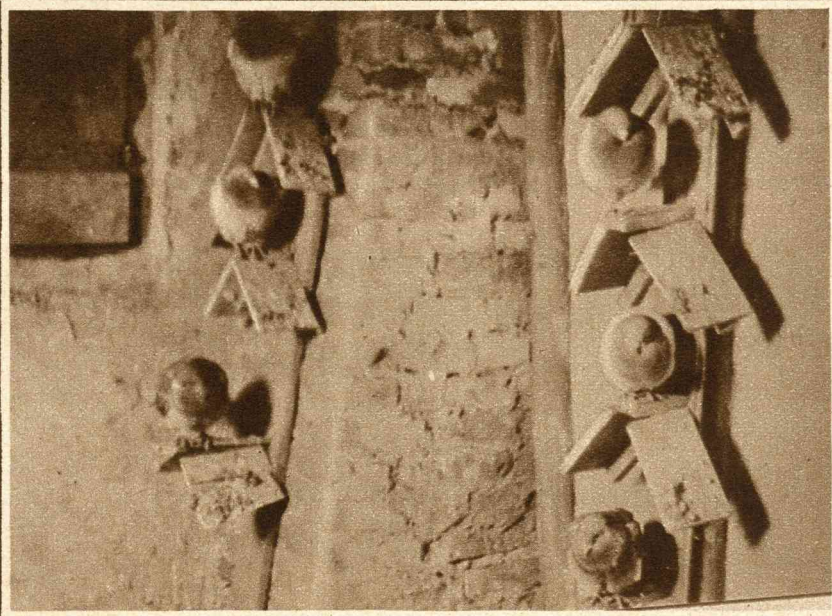
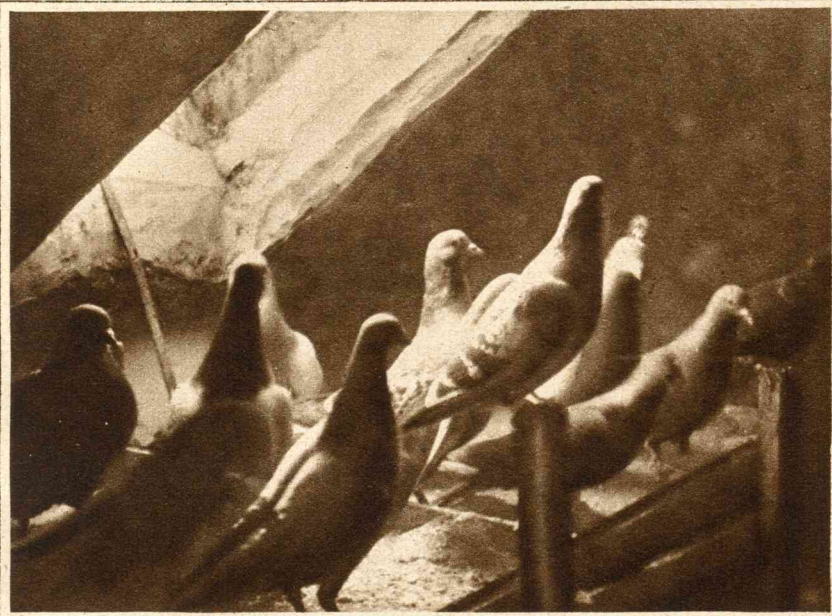
A. T.

AMSTERDAMMERTJES

MUZIEK.

Ze waren er allemaal. De man, die zoo muzikaal was, en alle wijsjes meeneuriëde, de niet minder muzikale die met hoofd en voeten de maat sloeg, de juffrouw met de kalfsoogen, die smachtend keek bij de sentimenteele passages, de vrouw met de boodschappenmand die met open mond luisterde, de slagersjongen op zijn fiets met een voet op den trottoirband, de schooier die tabak pruimde.... kortom, alles wat gewoonlijk naar de straatmuziek luistert.

De straat was lang en had vele zijstraten en bij een van die zijstraten stond de muzikant en ontlokte schrille tonen uit zijn oude viool, tonen, die in de stille straat verstierven, als snikken van een kind. Maar het oor van een dienaar van Herman-dad is scherp en hij die daar stond, een paar straten verder, kwam langzaam nader, als gelokt door de klaagtonen, die de heerlijke Serenade van Tosselli moesten voorstellen, maar er nog minder op leken dan margarine op natuurboter. Niettegenstaande dat, luisterde het publiek. De muzikalen



Wij plaatsen hier twee werkelijk zeldzame foto's, die den velen duivenliefhebbers ongetwijfeld genoegen zullen doen, maar ook door anderen wel interessant zullen worden gevonden. Het zijn namelijk foto's, met een speciaal daarvoor ingericht toestel genomen in een duivenhok. De bewoners hebben, toen de interieurs van hun woning werden gemaakt, netjes stilgezet, hoewel het niet gemakkelijk was, hen daartoe te krijgen.

ouden vent, die zich met niemand bemoeide en door den weemoed van zijn wezen in dit ruw-oppervlakkig buurtleven ook niemand aantrok.

's Avonds als 't donkerde, dan was achter de neergelaten groezel-gele gordijnen de silhouet zichtbaar van zijn lichaam. Dan zat hij eenzaam aan de tafel in een ouderwetschen leeren leunstoel, waarvan hier en daar 't krullende zeegras in uitpuilingen te voorschijn kwam. De petroleumlamp verspreidde een rood-doezelig licht en 't was dan of geheimzinnige schaduwen langs de wanden zweefden; de ouderwetsche, zwartig geworden beeldjes op 't vierladig kastje tegen den muur, die nog net in 't lichtschijnsel stonden, schenen zich terug te trekken in de schaduwen, tot donkeromlijnde wangestalten.

De oude man, gebogen over de tafel, dacht dan aan zijn vervlogen leven en in zijn bleek door-groefd gelaat waren de schrijningen merkbaar van diep verdriet. Dan dacht hij aan vrouw en kinderen, gestorven, weggesleept één voor één, als goed gerichte diepe kervingen in 't leven, aan een heerschede besmettelijke ziekte. Hij, de sterke werkmans, had toen zijn lichaam gesloopt door alcohol, om tijdelijk te vergeten, maar, in waarheid, zijn zielebed verdiept. Zijn vrouw, zijn kinderen, gestorven, had hij niet kunnen vergeten en zich hier in eenzaamheid terug getrokken. De achtereenvolgende slagen hadden zijn ziel gestriemd en opengereten in blinde geeseling, hem ingebeelde wroeging doen velen van te weinig zorg voor hen die nu niet meer waren. Soms had hij zich verzet en getracht te denken dat het toch gebeurd was, maar langzaam, steeds breder, was dat andere, als een schaduw, overheerschend geworden in zijn ziel, had versomberd zijn bestaan.

Zoo sleepte dit leven zich voort en in leedvermaak werd het gerekt.

Dan na langen tijd, wanneer ook van buiten geen geluid meer kwam en alleen de krakingen van de oude woning de stilte verbraken, dan stond de man op om te gaan slapen. In dit oogenblik, dat zijn stoel achteruit-schuifelde, zijn beenig-magere hand met de dikke blauwe aren rustte op 't roode, vershoten tafelkleed en hij zich voorover boog om 't

licht van de lamp uit te blazen, zoodat één oogenblik 't volle schijnsel hem verlichtte, op dat oogenblik was hij met zijn donker-grijs haar, zijn dieptreurende oogen, een klacht tegen de zwaarte van dit leed.

En toen was 't gekomen, die plotselinge ingrijping in zijn bestaan; hij moest zijn woning wegens „Onbewoonbaarverklaring” verlaten. Na een bepaalden tijd moest hij weg zijn.

Nieuw leed, nieuwe slagen. 't Duizelde hem, zijn geest werkte niet meer.... 't was hem alles dof. Hij voelde zich wegzinken in iets, een poel misschien; om hem bruieste en kookte het, zijn lichaam knakte nog meer. Hij voelde niet wat gebeuren moest, alleen angst, angst voor iets wat hem gezegd was, maar wat, wist hij niet, kon hij niet omvatten.

Hij ging heen voor den bepaalden tijd en was daar, waar men hem zou laten, daar waar hij nooit meer weg moest, waar hij rust had.

In de straat rommelden wagens en karren, waarvan de rumoer-geluiden opstegen tegen de hooge huizen. Voor een kelder stond een voddendoed en laadde op zijn kar wat oude meubelen en andere dingen. Toen ging hij weg, zonder te weten welke vernietiging hij voltooid had.

Een andere man sloot de deur en sloeg er planken voor, hard en meedoogenloos. Het straatleven tierde voort en klonk hol na, door de ruw-houten planken, in de kelderholte.

Dat was een naklacht.

VALK

neurieden of sloegen de maat, de juffrouw met de kalfsoogen keek smachtender dan ooit, en de schooier spuwde stralen tabakspruim. Niemand zag den agent naderen, maar de violist wel en hij had geen vergunning om te spelen natuurlijk. Dus zweeg plotseling de viool, en de violist verdween in de zijstraat, zonder tijd te hebben het kopergeld in ontvangst te nemen dat zijn werk moest loonen.

„Zoo'n dooie diender,” gromde de muzikale man.

„He,” zuchtte de kalfsoog-juffrouw, als uit een droom ontwakende. „Heit ie 'n strop” zei de schooier, doelende op den agent, die zijn prooi zag ontsnappen, maar de vrouw met de boodschappenmand meende dat hij op den violist doelde en zij sloop het zijstraatje in waar de violist in een deur wachtte, tot de agent voorbij was en met een goedig knikje stopte zij den man een dubbeltje in de hand.

Toen keerde zij op haar schreden terug en sloeg den hoek om, tegen den agent aan botsende, die daar nog stond te wachten.

„Uitkijken juffrouw.”

„Staat uwes dan niet zoo in de weg,” snauwde zij terug, blij dat ze dien agent, „die zoo'n stumper zijn broodwinning misgunde,” eens een hatelijkheid kon zeggen.

De agent was wijs en zweeg.

L.

WAAROM SLAAP JE?

Kind waarom slaap je, als vogeltjes fluiten,
Hoog in de takken, temidden van 't groen?
Hoor je dan niet het gezang door de ruiten?
Zal ik het raam voor je open doen?

Kind, waarom slaap je, als bloemkens geuren,
Zoo juist ontwaakt, door de zomerzon.
Geef je dan niet om die teedere kleuren
Die in den tuin, 't zonlicht toonen kon?

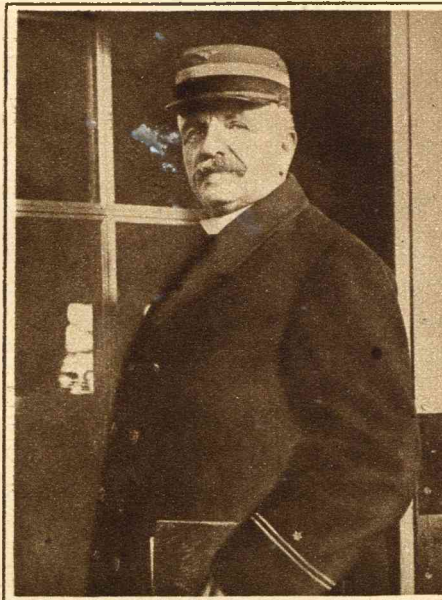
Kind, waarom slaap je, kom vlug uit de veeren,
En dan naar buiten, in zon en in bosch!
Kom dan terug, met den zomer in je kleeren
En op je wangen een heerlijken blos!

Kom dan terug met de handen vol bloemen,
Jij, in de lente van 't leven, mijn kind,
Mag niet zoo lang in je bed liggen slapen,
Buiten daar leef je, in zon en in wind. T. L.

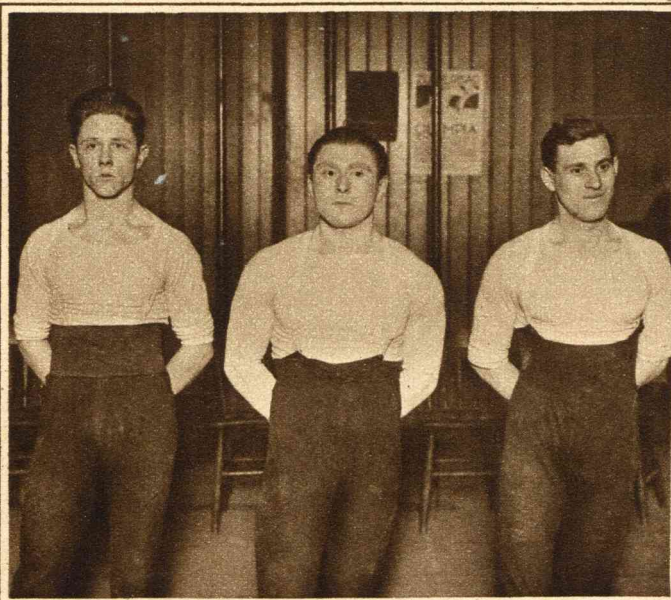
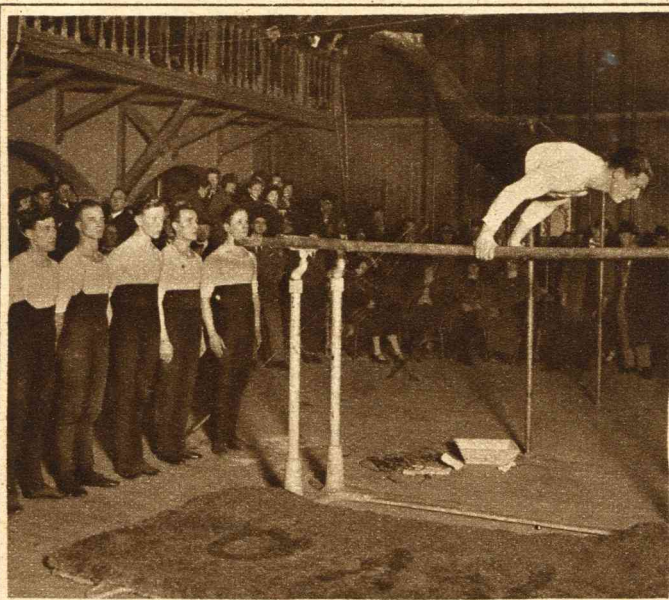
STADSNIJ



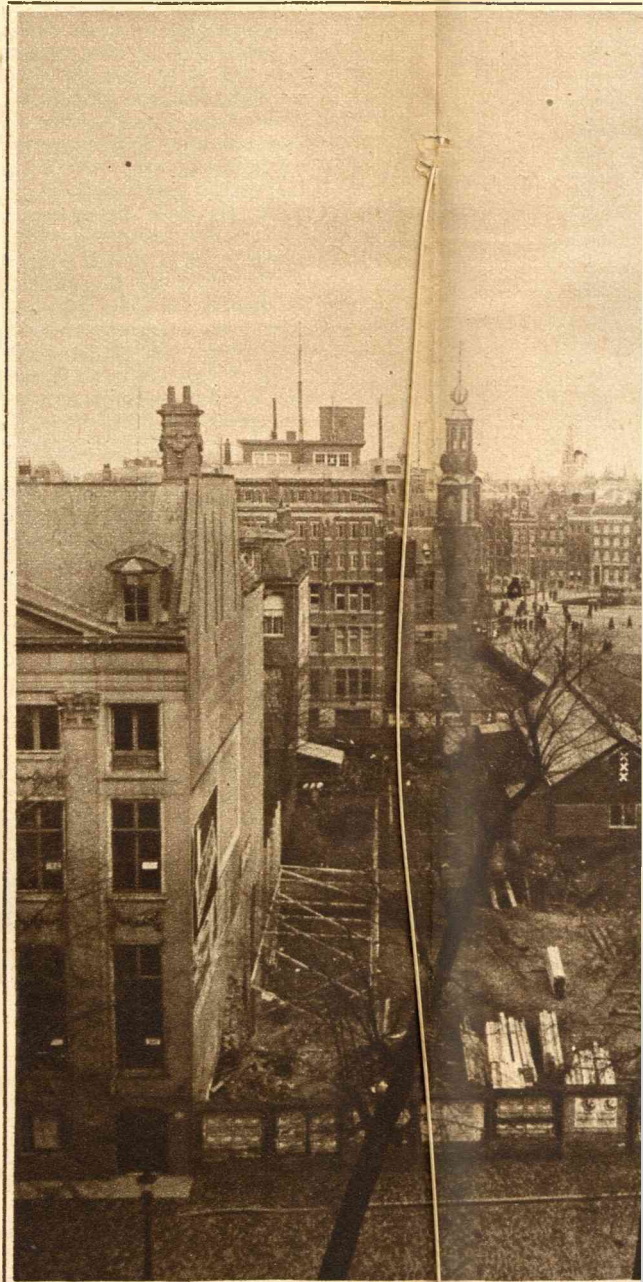
Het Atlanta-terrein, dat eindelijk een bestemming heeft gekregen. De Amsterdamsche Maatschappij voor Jonge Mannen zal er voor anderhalf miljoen een Tehuis voor jonge mannen op bouwen, waaraan is verbonden een zwembassin, een turnhal, enz.



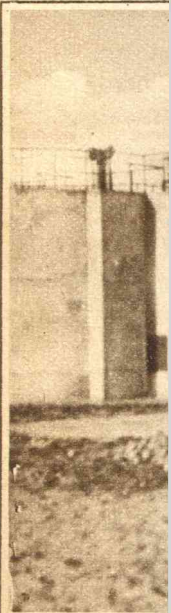
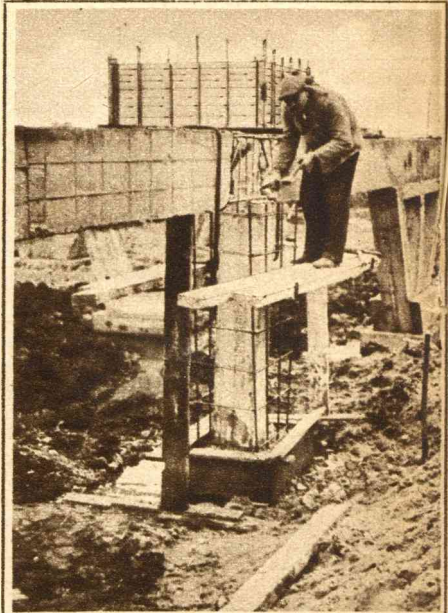
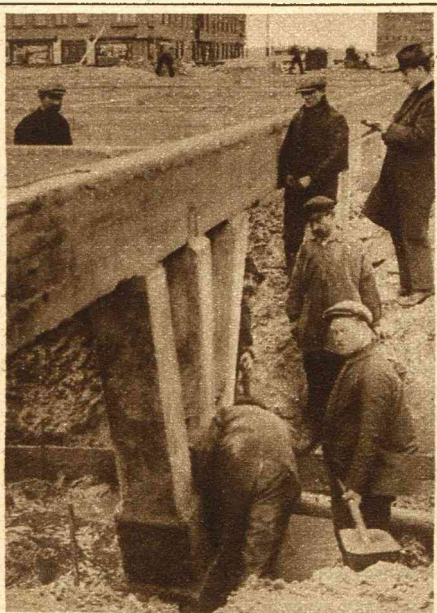
De heer H. R. Krapels, die gedurende 18 jaren stationschef van het Centraal Station was, heeft tegen den 1sten Mei pensioen aangevraagd.



Een tweetal foto's van den z.g. steenwedstrijd, zoo genoemd, omdat de namen der winnaars in een marmeren steen in het turngebouw worden gegrift. Links: Fortuin (Kracht en Vlugheid) in vrije balans aan de brug; rechts: Het drietal dat de meeste punten behaalde. Van links naar rechts: J. Wijschenk (winnaar), Fortuin en Kant. Wijschenk's naam komt nu voor de derde maal in den steen, wat nog geen enkelen turner gelukt is. Alleen Biet staat er ook reeds tweemaal in.



Een overzicht van het Vijzelstraat-terrein tusschen S... waar het Grand Hotel „Central” zal worden gebouwd. zichtbare Reguliersdwarsstraat, tusschen de twee terre... een poort werden overweld.

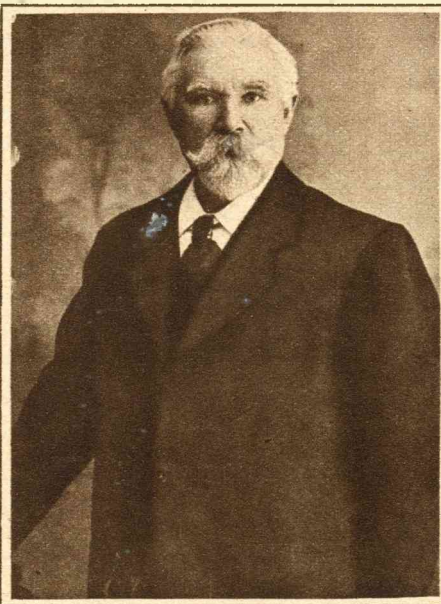


De fundeeringen van het Plan West aan den Admiraal de Ruyterweg zijn in den laatsten tijd nogal besproken. De betonstijlen en balken van een tiental blokken huizen vertoonden scheuren, waarop Bouw- en Woningtoezicht ontgraving en onderzoek heeft gelast. Gebleken is daarbij dat enkele der betonkolommen niet behoorlijk op hun plaats stonden, niet op de houten fundeering. Hierboven een drietal foto's van dit interessante werk. Links: Het opmeten der fundeeringen; de maten worden door den opzichter genoteerd; midden: een geheele fundeering ondergraven; rechts: een betonstijl, omgeven door een nieuwe bewapening, om den stijl dikker te maken.

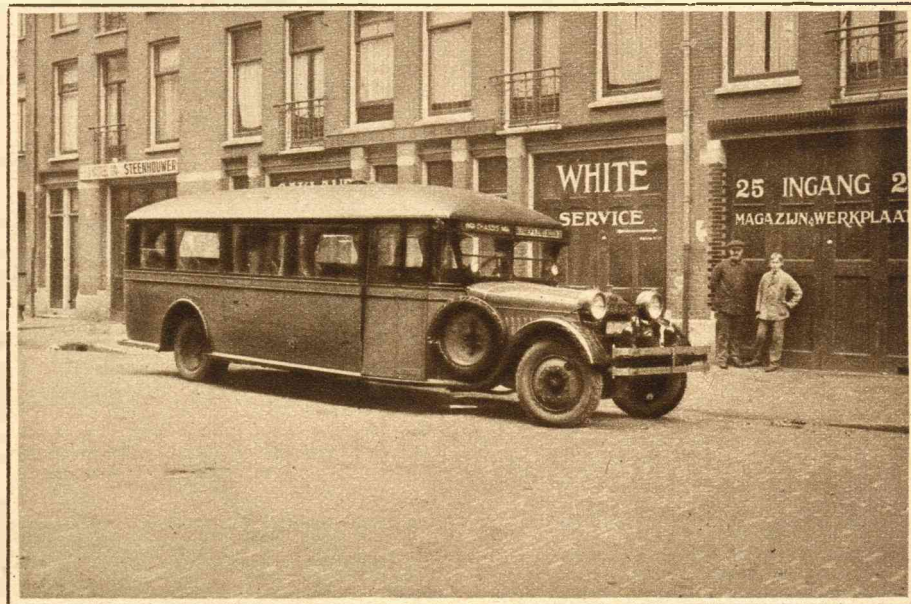
De rioolwater-voorloopig nog door centrifugatiebedden, d



het Vijzelstraat-terrein tusschen Singel en Heerengracht, hotel „Central” zal worden gebouwd. De op de foto duidelijk dwarsstraat, tusschen de twee terreinen gelegen, zal door een poort worden overwelfd.



De heer P. H. van Eden, die den 4den Februari het feest herdacht, dat hij vijftig jaar in dienst was bij de Mij. tot Expl. v. Sigarenfabrieken.



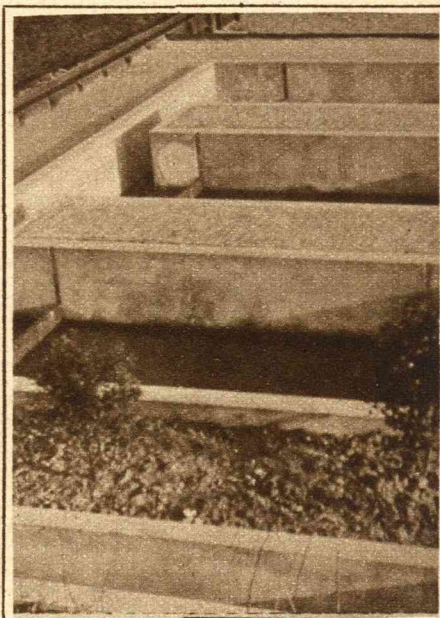
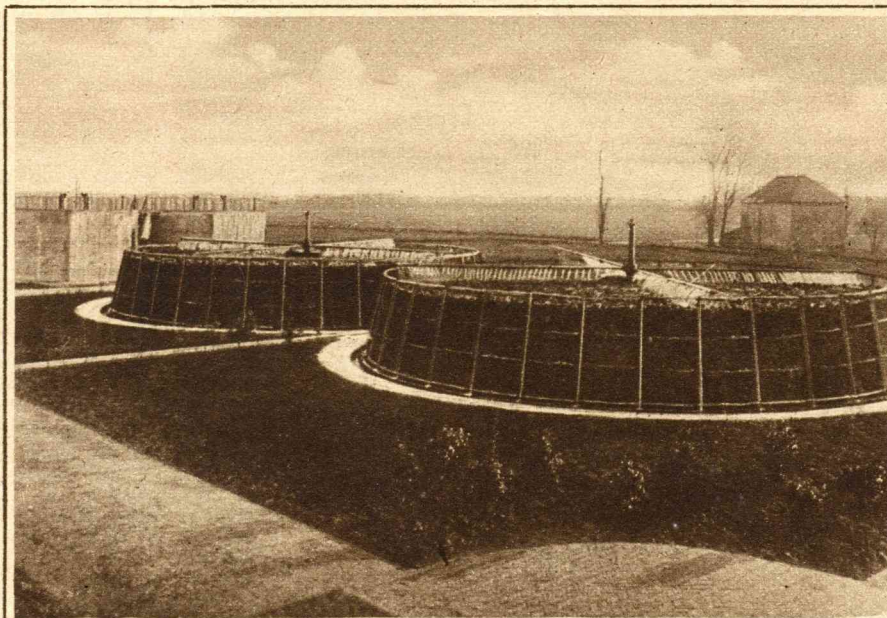
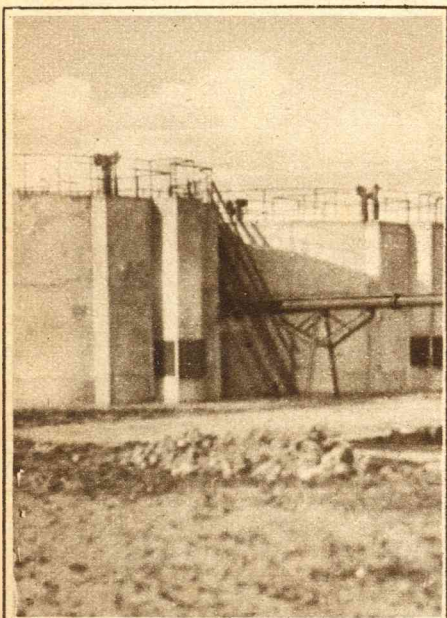
Een attractie van de Internationale Automobielentoonstelling, die heden in het R.A.I.-gebouw geopend wordt, is zeker wel de White Parlor coach, een op de wijze der Pullman-cars ingerichte door de firma Nefkens geïmporteerde toerauto voor 25 personen.



Op zoek naar Asschepoester. In een der groote modemagazijnen is een paar schoentjes tentoongesteld van de gevierde Amerikaansche filmactrice Gloria Swanson. Deze schoentjes zijn bijzonder klein, waaruit het modemagazijn een aardige reclame slaat. Iedere vrouw die deze schoentjes passen, krijgt eenzelfde paar cadeau, wat tengevolge heeft, dat de zaak overloopen wordt door dames met kleine voetjes.



van een tiental bloker betonkolommen eten der fundeering een nieuwe bew.



De rioolwater-zuiverings-inrichting in het voormalige Watergraafsmeer, die den 31sten Januari is geopend. Deze inrichting dient om het huis- en afvalwater, voorloopig nog alleen dat van het betondorp, biologisch te reinigen. Op de linksche foto ziet men de bezinkputten met aftapinrichting. Het rioolwater wordt door centrifugaalpomp hierheen geperst, het grove vuil bezinkt en wordt door zuurstof tot rotting gebracht. Het vuile water wordt afgevoerd naar de oxydatiebedden, die men op de middelste foto ziet. Elk dezer bedden bestaat uit 500 M³ slak. Het gezuiverde water wordt in de rechts afgebeelde nazuiverings-inrichting nogmaals gezuiverd en loopt als schoon water in de sloot weg.

DE KONINGIN VAN SABA

DOOR P. KOOMEN

Mien was onder de meisjesstudenten het opzichtigste type, maar ook het leelijkste. Ze had een grof, tanig, beenderig gezicht, haar, dor en geel als stroo, en bovendien een beetje een scheef figuur. Doch ze trachtte de aandacht van die onvolmaaktheden der natuur af te leiden door iederen dag op 't college te verschijnen in een andere japon van de meest verscheiden kleurige stof, waarom de studenten haar den weidschen titel gegeven hadden van „Koningin van Saba”. Ze studeerde oogenschijnlijk zeer vlijtig, leek wel verliefd op de wetenschap, die immers niet let op uiterlijke hoedanigheden, maar een ieder tot zich laat naderen, wie maar wil. En dan... als ze eens alleen bleef in het leven... Ja dat pijnlijke „als” zou wel in zekerheid veranderen. Wanneer ze zich zelf zoo eens vergeleek met haar deelgenooten, dan begreep ze zelf wel, dat de kans op een huwelijk niet zeer groot was. Ofschoon... als ze eens haar studie met goed succes beëindigd zou hebben...

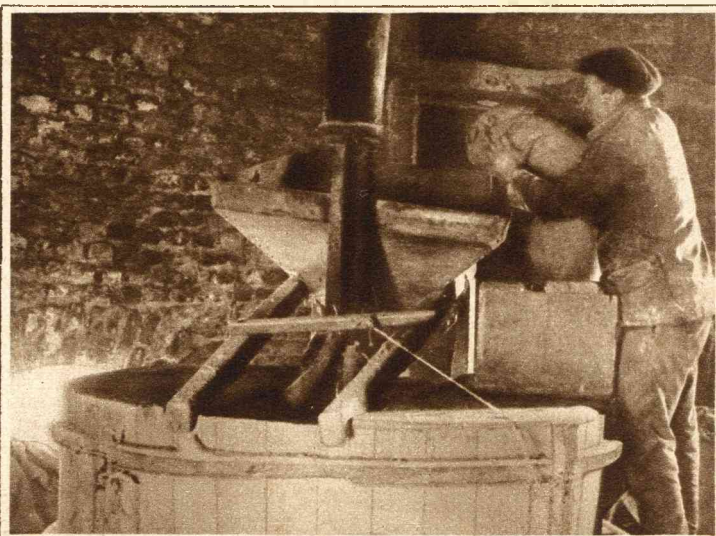
Dikwijls kon ze er nijdassig onder worden, als ze bedacht, van hoe groote waarde die uiterlijkheden beschouwd worden, werd ze ernstig als een asceet, die de waarde van den mensch bepaalt naar zijn geestelijke qualiteiten, ofwel toornde ze tegen het heele mannendom, dat altijd en voornamelijk maar lette op uitwendige schoonheid. Alsof zij allen Adonissen waren... Verwaande kwasten waren 't allemaal... En toch, zooals gewoonlijk, zat ze weer naast Henri in de les van professor H. Maar Henri was een goeie, joviale kerel die voor ieder een goed woord over had, en bovendien een knappe verschijning. Geen wonder derhalve, dat Mien, die behalve liefde voor de wetenschap, ook nog wel een ander soort liefde scheen te bezitten, zich, als ze de kans schoon zag, naast Henri neerzette. Deze had daar niets tegen; och als 't kind daar plezier in had... Als ze maar niet ging denken, dat 't ooit wat kon worden tusschen hen. „Al wat een man meer en beter heeft dan een aap, krijgt een vrouw toe,” placht zijn vader te zeggen, en daar was hij 't vrijwel mee eens, maar een meisje, een vrouw moest toch ten minste een van de zeven schoonheden bezitten. Allemaal, dat was nu juist niet noodig, maar geen een, dat was ook ontstellend. Zulke meisjes noemde hij een remedie tegen de liefde. De schapen konden er natuurlijk zelf niets aan doen; die 't lootje trok, trok 't; je moest er mee te doen hebben. En hierdoor kwam 't ook wellicht, dat hij altoos vriendelijk en voorkomend was tegen Mien, die, zooals gezegd, leelijk was als de nacht.

Zijn vrienden Bernard en Flip hadden er zich meermalen over verbaasd, dat hij altoos naast dat schepseltje wou zitten, hadden hem er vaak meedogenloos mee geplaagd. En of hij dan al afweerde: „Ik ga niet bij haar zitten, zij komt telkens naast mij,” telkens keerden hun plagerijen terug. Dezen middag moesten zij er eens een mop van hebben. In 't kwartier pauze tusschen de college-uren, schreef Flip op een strookje papier deze veelzeggende woorden: „Ik hou van je. Mien.” Lachend gingen ze samen naar beneden, staken 't briefje in Henri z'n jaszak. Het heele tweede college-uur hadden ze moeite hun lachen te bedwingen, als ze Henri, die natuurlijk van den prins geen kwaad wist, zagen zetelen naast „de Koningin van Saba”. Na 't college wandelden de drie vrienden gezamenlijk verder, opgewekter dan gewoonlijk, naar 't leek. Op 't Rokin namen Bernard en Flip afscheid van Henri. Toen deze in z'n eentje verder liep en een sigaar uit z'n binnenzak trachtte op te diepen, greep hij meteen op een briefje. Zonder veel aandacht aanvankelijk bekeek hij 't en las: „Ik hou van je. Mien.”

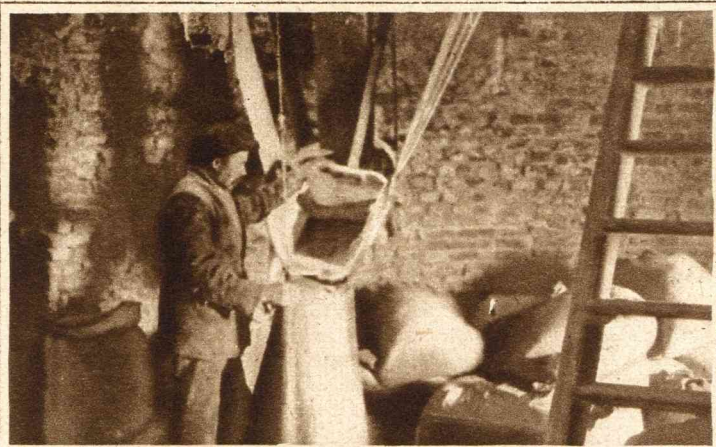
„Goeie genade, dat moest er nu ook nog bijkomen, ha-ha-ha, daardoor was ze zeker van middag zoo zenuwachtig.” Onder een luiden schaterlach kwakte



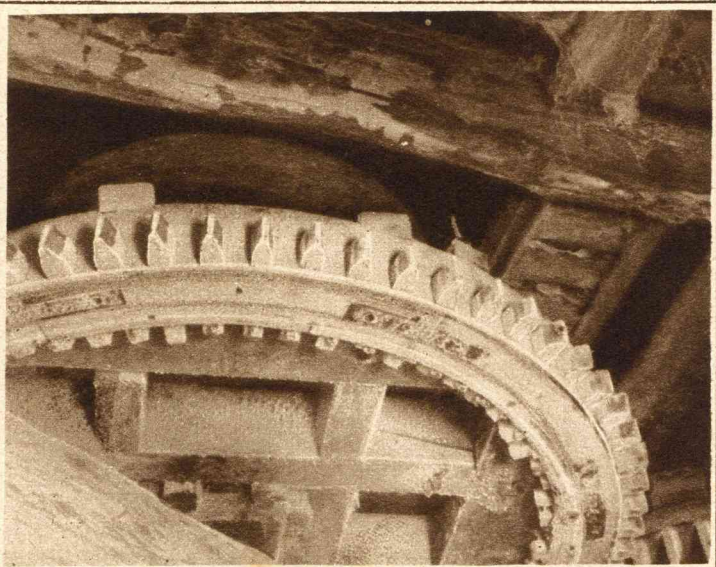
Nu er tegenwoordig zooveel geschreven wordt over onze windmolens, die helaas met ondergang bedreigd worden, nu de electriciteit meer en meer de windkracht gaat verdringen, geven we hier eens iets van het inwendige van zoo'n molen. Allereerst de molen in het landschap.



Het koren wordt in den molen gedaan....



... en beneden, als meel opgevangen



Tenslotte nog een aardig kijkje in den kap van den molen, waar zich het houten raderwerk bevindt, dat door de wieken, dus door den wind, in beweging gebracht wordt en dat op zijn beurt weer die beweging overbrengt op de molensteenen, die het koren malen.

hij 't briefje op een prop tegen den grond.

Den volgenden dag ging hij niet op z'n gewone plaats zitten op 't college, maar een bank naar achteren. Mien evenwel streek onverstoorde naast hem neer en was buitengewoon spraakzaam; Henri echter een beetje meer gereserveerd.

„Wat dacht dat schaaap eigenlijk wel?” Toch moest hij inwendig lachen om 't geval en sprak nergens over. Bernard en Flip bemerkten zijn verandering van plaats, zagen Mien echter weer even trouw naast hem en hadden buitengewoon veel plezier in dit amoureuze geval. „Straks in de pauze weer een briefje,” fluisterde Bernard.

„Ik versmacht naar je,” kwam er op.

Behoedzaam werd in de pauze het briefje weer in Henri z'n jaszak neergelaten. Dezen keer bemerkte hij 't niet zoo gauw als den vorigen. Hij was reeds op 't punt om in zijn bed te stappen, toen hij, z'n portefeuille nog even uit z'n jas halend, om te zien hoe laat morgen ook al weer de aula-voordracht begon, tegelijk een papiertje tusschen z'n vingers voelde. Hij las: „Ik versmacht naar je. Mien.”

„Nou werd 't toch al te bar, daar moest hij morgen maar eens wat van zeggen, dat kon zoo niet langer. Was ze nou stapel, of hoe zat dat nou eigenlijk?” Zorgvuldig versnipperde hij 't briefje in zijn papiermand, en schoof onder de dekens.

Den volgenden dag veranderde hij weer van plaats, in de hoop dat Mien hem toch eindelijk begrijpen zou. Maar neen, met hetzelfde lieve gezicht vleide zij zich naast hem neer.

„Zou hij 't nu maar zeggen, dat hij van die malligheden niet gediend was, dat 't uit moest zijn met die briefjes-schrijverij? Maar waarom ook, laat ze haar gang gaan,” bedacht hij dan weer, „'t stomme dier is niet wijzer.” Toch was er in zijn houding, in zijn spreken, iets dat er vroeger niet was, iets gemaakt, iets houderigs. Bernard en Flip merkten 't wel en gekten er mee.

„Zeg, nu nog één keer,” fluisterde Flip, ik heb nog een prachtige regel in mijn hoofd.”

„Dat zal wel weer. Wat dan?”

„We zullen er straks opzetten: „Henri, waarom laat je me zoo lijden?”

„Maar kerel, hoe kom je toch aan al dien onzin, 't is om je 'n krik te lachen.”

Weer werd in de pauze 't briefje met den aandoenlijken inhoud in Henri z'n jaszak neergelegd. Na afloop van 't college alleen voortwandeland, dacht Henri: „Zou er weer niet wat in mijn zak zitten, je kan nooit weten.” Hij froezelde met z'n hand in zijn binnenzak. Waarachtig weer zoo'n ding. Hij las: „Henri, waarom laat je me zoo lijden. Mien.” „Da's toch wel het toppunt, is ze nou heelemaal? Nou maar, dat moet nou maar eens uit wezen.” Aanstonds keerde hij terug, in de hoop, Mien, die gewoonlijk na 't college in de straat winkelde, te ontmoeten. Na zoeken en zoeken zag hij haar staan bij Perry. Even klopte hij haar op de schouders en begon: „Zeg Mien... e... enfin... laat dat nou voortaan... ik vind je een heele beste meid, dat weet je wel, maar... e...”

„Wat... wat laten... ik heb toch niets...” Als een schichtig vogeltje wipte ze om hem heen.

„Nou zeg, hou je niet van den domme... die briefjes...”

„Briefjes... wat briefjes? Ik weet van geen briefjes.”

Met een haalde hij 't laatste briefje uit zijn zak. „Wat is dat dan?”

Ze las. Kleurend tot over haar ooren, riep ze woedend uit: „Wat gemeen. Nou weet ik waarom Bernard en Flip altijd zoo lachen, als ze me tegenkomen. 't Is Flip z'n schrift, ik zie 't. Wat gemeen.” Huilend van kwaadaardigheid liep ze weg....

Den volgenden dag zat de „Koningin van Saba” alleen op de voorste, Henri bij z'n vrienden op de achterste bank..

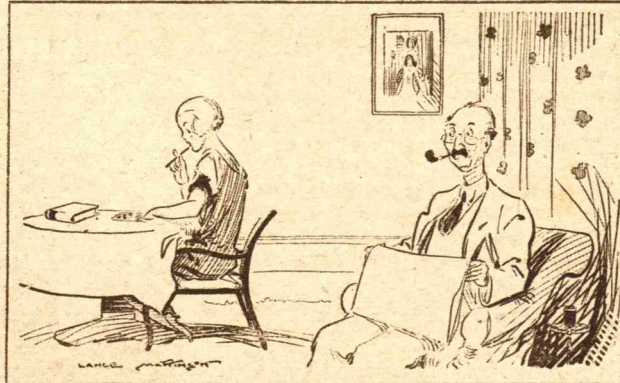
KRUISWOORDEN-RAADSEL No. 3



„Pardon, mijnheer, is dat uitsluitend liefhebberij van u, of is er een prijs aan verbonden als ik u oplos.”

P. S.

9. Behoort bij een schroef.
10. Vruchten.
12. Voertuig.
13. Ongeveer afkorting.)
16. Niet geheel.
17. Persoon uit den Bijbel.
20. Meisjesnaam (afkorting.)
22. Niet dicht.
24. Verweerd ijzer.
25. Overzichtstafel.
26. Soort stof.
27. Jongensnaam.
28. Uit een speeltuin.
30. Hoofddeksel.
32. Niet vast.
37. Vrucht.
38. Salaris.
40. Eenhoevig zoogdier.
42. Ezelgeluid.
44. En anderen (afkorting.)
45. Schoonmaken.
47. Werktuig.
49. Slotwoord van een gebed.
51. Verstand.
53. Vliesje.
55. Jaartal aanduiding (afkorting.)
56. Voegwoord.



Zij (aan het zoeken van kruiswoorden): „Een woord van acht letters, dat gelukkige sterveling beteekent, wat kan dat zijn?”
Hij: „Misschien is het wel vrijgezel.”

L. O.

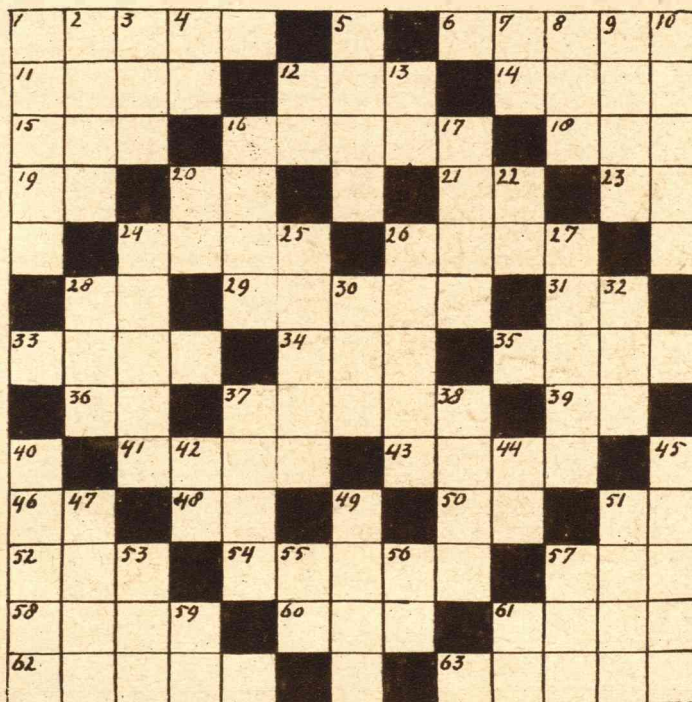
We hadden er, gezien de heel het maatschappelijk leven beïnvloedende uitwerking die de Kruiswoorden-raadsels in Amerika en in Engeland hebben, niet aan getwijfeld, of ook hier zouden ze inslaan en daarom hebben wij ons gehaast ze ook hier in te voeren — vóór nog een ander blad er aan dacht kwamen wij reeds met ons eerste Kruiswoorden-raadsel.

Dat de belangstelling echter zóó groot blijkt te zijn, als het geval is, hadden we niet durven hopen. Het is echter voor ons een aansporing er mee door te gaan, zoodat er voorloopig elke veertien dagen een zal verschijnen.

Hiernaast het derde.



Eva Valerie, een bekende actrice, in een Kruiswoorden-raadsel-costuum.



57. Gat in het ijs.
59. Gelukwensch (afkorting.)
61. Persoonlijk voornaamwoord.

HORIZONTAAL.

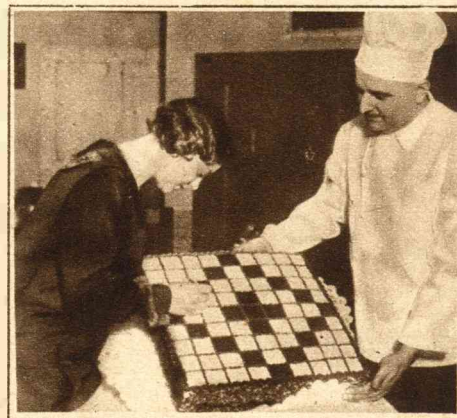
1. Wilde dieren.
6. Winterdrank.

51. Noot (muziek.)
52. Berg.
54. Vereenigd.
57. Verloren.
58. Lange smalle strook.
60. Boom.
61. Wit laken.
62. Stad in Zuid-Holland
63. Om onder te liggen.

Als prijzen stellen we ditmaal beschikbaar:

1 luxe beeldwerk, 1 mooi inktstel, 1 eiken naaidoos, 1 lederen portefeuille, 1 fraai rookstel, 1 dambord met schijven, 1 flacon eau de cologne, 5 bussen Amstelcacao van $\frac{1}{2}$ pond, 5 boekwerken, 10 platen.

Oplossingen worden ingewacht uiterlijk Zaterdag 21 Februari aan het adres van den Prijsvraagredacteur van *De Stad Am-*



Een New-Yorksche koekenbakker bezig met de afwerking van een Kruiswoorden-raadsel-taart.

sterdam, Keizersgracht 234, Amsterdam.

De oplossingen mogen *alleen per briefkaart* worden ingezonden; in gesloten enveloppe worden ze als ongeldig beschouwd.

Wij spraken boven van den opgang dien de Kruiswoordenraadsels in het buitenland maken, en van den invloed dien ze op elk gebied van het leven hebben. Als bewijs hiervoor zie men nevenstaande foto's.

Ook in de humoristische bladen ziet men talrijke kruiswoorden-moppen. Een publiceren wij er in dit nummer in de rubriek *De Laatste Bladzij*, terwijl we er hier nog een paar laten volgen.

Opl. Kruiswoorden-raadsel No. 2 volgend nummer

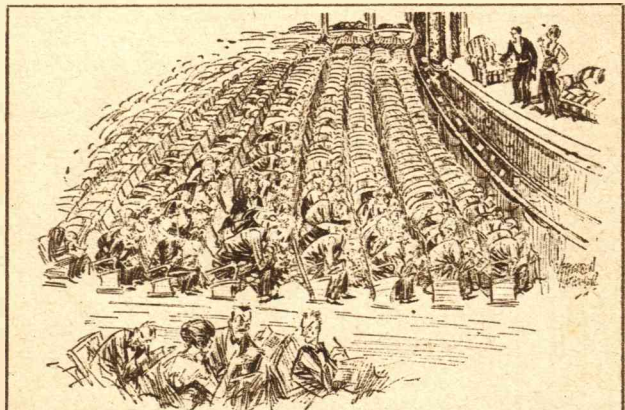
Gegevens voor het vinden der Kruiswoorden.

VERTICAAL.

1. Verzorgster van een klein kind.
2. Hieldendicht.
3. Gerucht.
4. Voegwoord.
5. Jongensnaam.
7. Onderdeel van een kast.
8. Naam uit den Bijbel.

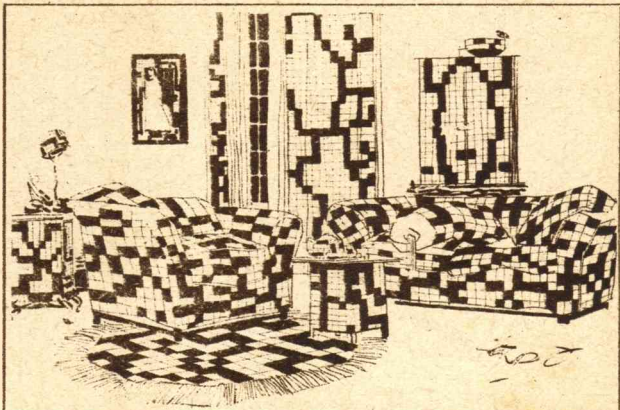


Een Kruiswoorden-raadsel door de directie der Londensche Omnibus Mij. in de garage opgehangen voor haar bestuurders en conducteuren. Er zijn ook geldprijzen aan verbonden.



Toen de schouwburg-directeur het ongelukkige denkbeeld had gehad om 'n Kruiswoorden-raadsel op de achterzijde van 't programma te drukken.

11. Grappige dieren.
12. Een dier dieren.
14. Lelieachtige plant (Indië.)
15. Heks.
16. Treurspel.
18. Naam van een volk.
19. Noot (muziek.)
20. Noot (muziek.)
21. Insect.
23. Noot (muziek.)
24. Grassoort langs slooten.
26. Drinkbeker.
28. Waaronder (afkorting.)
29. Deel van een mansjas.
31. Reeds.
33. Aardvrucht.
34. Meisjesnaam.
35. Slechte woning.
36. Toevoeging aan een brief.
37. Metalen vaatwerk.
39. Noot (muziek.)
41. Stad in Gelderland.
43. Naam (in gedicht van Staring.)
46. Waar een wiel om draait.
48. Voertuig.
50. Onder anderen (afkorting.)



De moderne kamer in Kruiswoorden-stijl.

ONS KINDERHOEKJE

WORTELTREKKEN

Piet kwam van de H. B. S.,
Had voor rekenen maar een 6.
„Ma-lief”, zei hij, „wat verdriet,
Worteltrekken kan ik niet.”

Jantje dacht: „is dat zoo'n toer?”
Vond het zielig toch voor broer,
Keek den hof in door de ruit....
Wip, was hij de kamer uit!

Flug heeft hij het werk verricht,
Komt terug met blij gezicht.
Sleept twee groote wortels na:
„Ikke broer wel helpe, Ma.”

OOLIJKS AVONTUUR MET DEN ZWARTEN PADDESTOEL

't Was een echte gure Novemberdag. Regen, regen en nog eens regen en daarbij een hevige wind.

De oudste had een lekker houtvuurtje aangestoken en zat met Witbaard en Luchthart te snuffelen in dikke, oude boeken over Kaboutergeschiedenissen. Oolijk had er ook een tijdje bij gezeten, maar die kon 't niet uithouden, die verlangde naar buiten. Nu was 't juist zoo leuk bij 't dorp. De menschen beschermden zich tegen den regen met groote, zwarte paddestoelen en als 't droog werd, dan klaptten ze die in elkaar, dat wist Oolijk, en hij verlangde er naar, ze te zien. Met dien wind zou 't een toer zijn, dacht hij, om zoo'n paddestoel recht boven je hoofd te houden. — Hij stond op en rekte zich uit.

„Wat ga je doen?” vroeg de Oudste.

„Naar 't dorp loopen.”

„In dit weer?” zei de Oudste, „wat een plezier!”

„Kom, ga mee,” zei Oolijk, „je zult eens zien hoe aardig 't er is.”

„Dank je feestelijk,” bromde de Oudste, „ik blijf liever warm en droog.”

Oolijk zei niets meer en glipte naar buiten. De regen striemde hem in 't gezicht. 't Weer was slechter dan hij dacht, maar thuis blijven, nee, dat kon hij niet. Hij voelde voor avonturen en die beleef je thuis niet. Toch ging hij nog even terug om z'n regenmantel te halen, een zwarte

cape, gevoerd met paddestoelen-rood. Die sloeg hij om en z'n puntmutsje trok hij goed over z'n hoofd en ooren. Hij stapte flink op zijn kleine beentjes. Af en toe school hij onder een groote vliegenschwam of varenblad.

Eindelijk kreeg hij het dorp in 't zicht. Hij zag huizen, wegen, boomen, maar geen mensch vertoonde zich. Wie niet uit moest, die bleef thuis met zulk hondenweer. Moedeloos bleef de Kabouter staan. Hij werd tegen den regen beschut door een paaltje van den wielrijdersbond, dat de richting naar 't dorp aangeeft. In de verte zag hij de kerk en de school en daarachter wist hij 't stadhuis met politiebureau. Daar liepen altijd wel menschen, daar was altijd wat te doen. Dus besloot Oolijk maar, daarheen te gaan. Net was hij de school voorbij, toen de klok van den kerktoeren 4 zware slagen de lucht indreunde. Geen halve minuut later ging de deur van de school open en kwamen bij troepjes de jongens en meisjes naar buiten, lang niet zoo luidruchtig en blij als met mooi zonnig weer.

Oolijk keek maar en wachtte of hij de zwarte paddestoelen ook zag, maar hij ontdekte er geen. Plotseling hoorde hij achter zich een gejoel en gelach van een troepje kinderen. Natuurlijk keerde hij zich om en hij zag een kostelijk schouwspel.

Een oude heer was juist den hoek omgekomen, de wind had zijn parapluie doen omslaan en z'n hoed van z'n hoofd meegenomen. Met de eene

die groote voet met dien dikken zool op z'n handen. Dat liep goed af.

Met z'n zakdoek veegde de oude man z'n hoed af en drukte hem stevig op 't hoofd. Toen keek hij met een wanhopig gezicht rond naar z'n parapluie. Een paar belhamels hadden haar te pakken. Er bleef niet veel van heel.

Na een minuut of tien was de weg weer schoon-geveegd. De oude heer en de schoolkinderen waren verdwenen. Maar daar lag aan den kant van den weg de kapotte zwarte paddestoel. Voorzichtig liep Oolijk er heen en bekeek 't rare gevaarte, dat vol modder zat. De balijnen staken er door. Met veel moeite scheurde hij er een lapje stof af. Hij vouwde het netjes op en nam het mee naar huis om er later voor zich zelf een regenjasje van te maken.

JETTY DE VRIES.

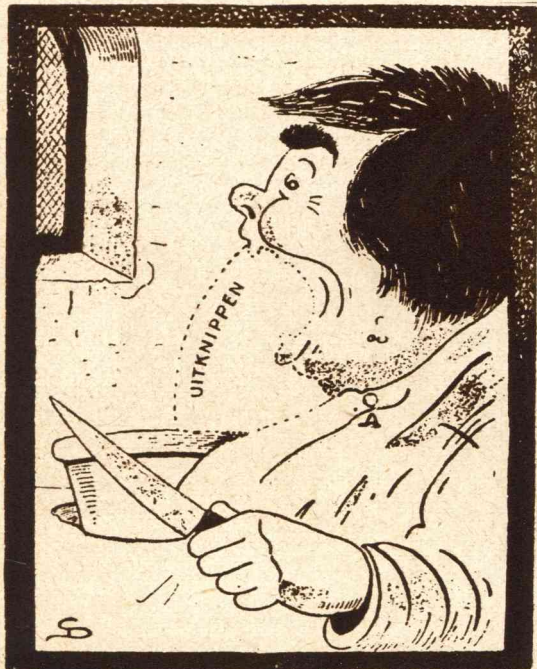
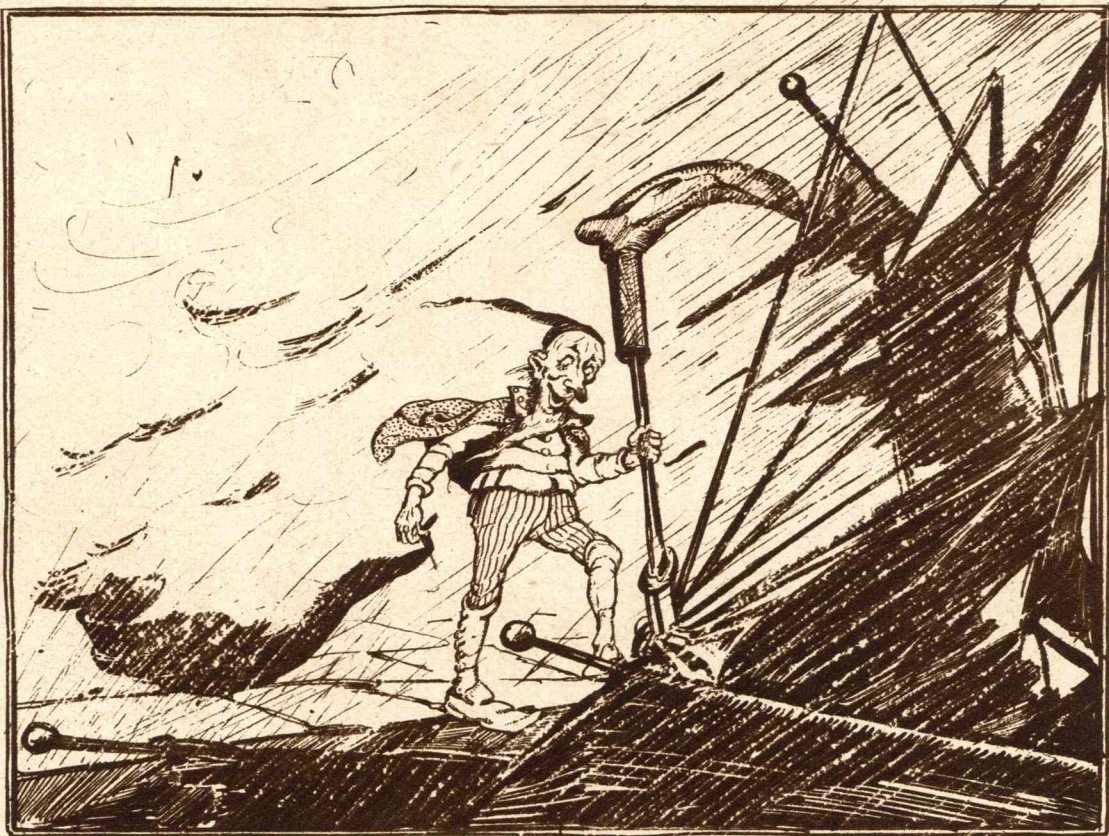
DE REKENKUNST DER BAVIANEN

Omtrent de rekenkunst der bavianen vertelt men 't volgende.

Het is bekend, dat in Zuid-Afrika de bavianen in groote scharen van het gebergte komen om de graanvelden te plunderen. Dan gaat een aanvoerder van de bende vooraf het terrein verkennen, en ontdekt hij niets verdachts, dan geeft hij door luid geschreeuw het sein om er op los te gaan. De Zuid-Afrikaansche boeren hebben op hun korenvelden kleine wachthuisjes geplaatst, om daaruit op de ongenoodde gasten te schieten en hen te verjagen. Zoodra evenwel de bavianen merken, dat er menschen in het jachthuisje zijn gegaan, komen zij niet en wachten een gunstiger oogenblik af.

De boeren, die er steeds op uit zijn om aan deze roofzuchtige dieren een gevoelige les te geven, nemen hun toevlucht tot een list, waartoe de knapheid in het rekenen, waarvoor hun vijanden bekend zijn, hun aanleiding geeft.

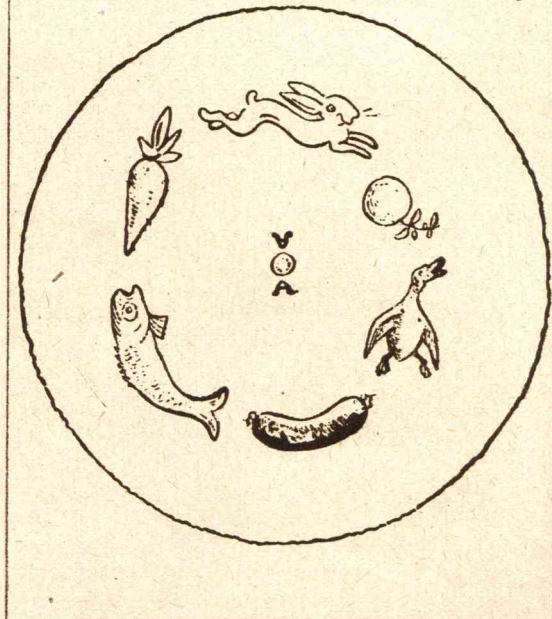
Het begrip der getallen gaat bij de bavianen niet verder dan het getal twee; gaan nu twee boeren in het huisje en gaat er een weer uit, dan weten de dieren dat er nog een binnen gebleven is, en komen niet; gaan er echter drie in en twee weer uit, dan denken zij dat er niemand meer in het huisje is, en storten zich blindelings in het verderf.



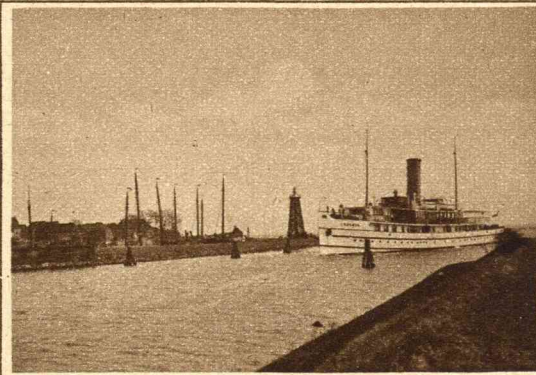
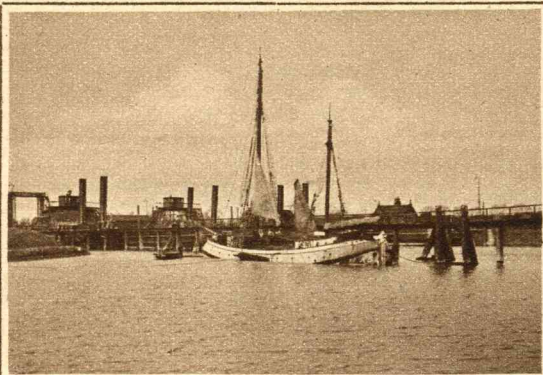
hand hing hij aan zijn parapluie, met de andere beschermde hij zijn kale bolletje. Z'n hoed rolde holderdebolder over den natten weg. Zoo'n omgewaaiden paddestoel vond Oolijk iets heel bijzonders. Maar hij had medelijden met den ouden heer, dien hij kende van 't stadhuis. De man zou beslist nog kou vatten. De schoolkinderen liepen den hoed achterna, maar deden in werkelijkheid niet veel moeite om hem te pakken. Dat hinderde Oolijk en toen de hoed vlak bij hem was, sprong hij er op af, greep hem met zijn beide kleine handjes en hield hem stevig vast. Hij moest plat op z'n buik gaan liggen, anders kon hij hem niet tegenhouden. Gelukkig, daar was de eigenaar, hij zette zijn voet op den rand van den hoed. Oolijk kon net bijtijds zijn handjes wegtrekken, maar hij was geweldig geschrokken. Brrr! hij rilde als hij er aan dacht,

SMUL-HANNES

Hierbij komt 't aan op goed nateekenen! Je moet Hannes met z'n zwarte kuif en wijd open mond mooi nateekenen op stevig papier, en ook de ronde schijf met de 6 verschillende eetwaren. Als je daarmee klaar bent, moet je precies langs de stippellijn uitknippen, en de ronde schijf ook rondom langs de zwarte lijn. Nu moet je punt a onder Hannes z'n kin, en a in 't midden van de schijf, door een speid precies op dat punt verbinden, en b.v. op een boek steken, en dan draai je de schijf (niet al te gauw!) in de rondte. Je zult eens zien wat 'n komiek effect dat maakt, als al die lekkernijen in den mond van Hannes verdwijnen.



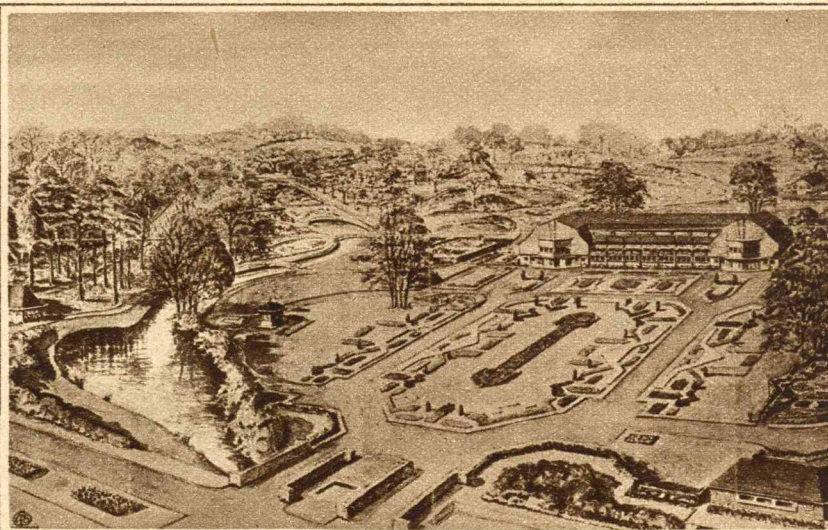
UIT DEN OMTREK



ENKHUIZEN. Links: Het tweemast tjalkschip Catherina geladen met cement, dat op de Zuiderzee lek stotte en in de Spoorweghaven hier is binnen gesleept. Midden: De spoorboot. De passagiers voor het Noorden begeben zich aan boord van de *R. van Hasselt*. Rechts: De *C. Bosman* komt van Stavoren te Enkhuizen binnen.



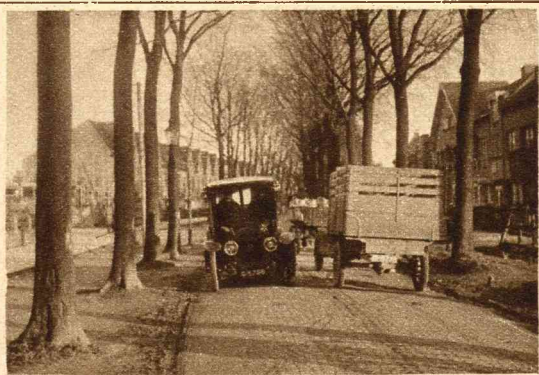
ALKMAAR. Een kijkje op de eierveiling die dezer dagen in tegenwoordigheid van den Burgemeester geopend is.



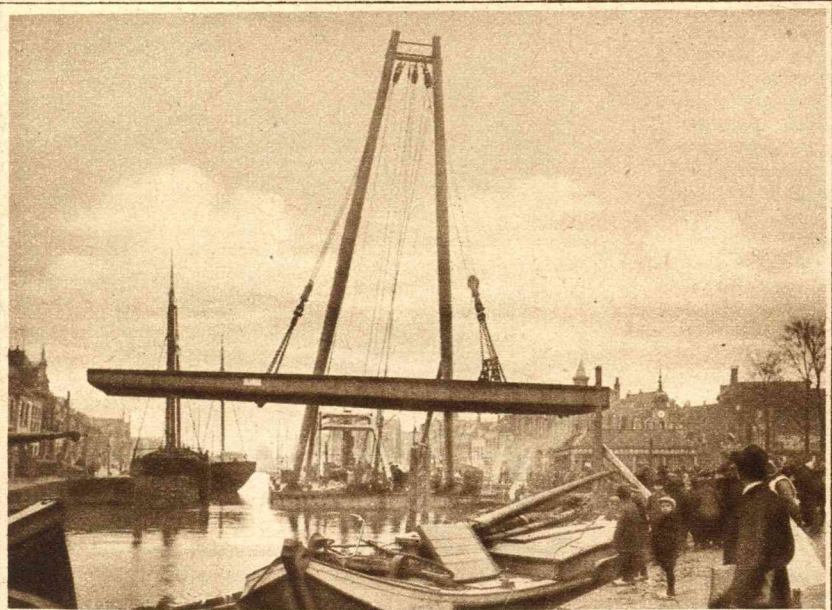
HEEMSTEDE. Een overzicht van het terrein der groote Bloemententoonstelling in Maart en April hier te houden.



HEEMSTEDE. Het hoofdgebouw der Bloemententoonstelling, dat dezer dagen is gereed gekomen.



SCHOTEN. De Rijksstraatweg alhier, die zeer onvoldoende was voor het verkeer (linksche foto) wordt verbreed en geasfalteerd. Op het oogenblik is het er een chaos (foto rechts).



MEDEMBLIK. Het herstel van de oude havenbrug, die in haar geheel is uitgelicht om op de werf van A. de Jong gerepareerd te worden. Een kranig stuk werk, dat veel belangstelling trok,



HAARLEM. Het 25-jarig bestaan der afd. v.d. Kappersbond. De receptie. V.l.n.r. de heeren Huybers, de Jong, Vos, Lindeman, Kaptein, Meiselaar, Vos; staand: v. Tello, v. d. Berg en de Jager.

DE VROUW EN HAAR RIJK

VAN OUD NIEUW MAKEN.

Het is nog altijd geen winter, ten minste niet, wat onze voorvaders daaronder verstonden. Maar niettemin gaat de eene week na de andere voorbij en staan we reeds in de maand Februari.

Zouden wij niet zoo zoetjes aan onze voorjaarsgarderobe in orde maken?

Ge vindt het nog wat vroeg en stelt het liever nog wat uit... nog een poosje wachten... tot wanneer?

Als de lang verwachte kou nu toch zijn intrede eens kwam doen en aan onze kalm-verglijdende dagen eens een einde maakte? Als sneeuw en ijs nu eens onze aandacht kwamen vragen voor sport en spel?

Zoudt ge dan aan uw voorjaarsgarderobe gaan denken? Zoudt ge dan lust, tijd en ambitie daarvoor hebben?

Neen immers.

Het zou heusch niet de eerste keer zijn, dat Koning winter laat begon te regeeren en een streng, ijsselijk-koud vorst bleek te zijn. Ik weet heel goed, hoe het dan gaat. Ge rijdt schaatsen of althans ge deelt het vroeger en wilt het nog wel eens probeeren, maar... eenmaal den smaak beet hebbend, kunt ge niet meer uitscheiden en spoedt ge u elken dag naar de gezellige, gladde ijsbaan, tot de invallende dooi alléén het u verhinderen kan.

Als ge zelf niet rijdt, hebt ge kinderen die het doen en ge vergezelt hen, zelf evenzeer genietend als uw kleuters het doen. Ge bemoeit u niet meer dan hoognoedig met huishoudelijke zaken.

Maar... welk een droombeeld... Haal voorloopig gerust nu al maar uw voorjaarskleeding te voorschijn. Het lijkt mij nu juist zoo een rustige tijd voor het opknappen der kleeding van verleden jaar.

Een japon, welke de sporen draagt van veelvuldig gedragen te zijn, wascht men eens flink en ze is na gestreken te zijn veelal weer frisch en oogelijk.

Hebt ge een japon, die teekenen van slijtage vertoont, dan is het wel het beste de geheele japon uit elkaar te tornen en de gesleten stukken af te laten vallen, de rest met bijgebruiken van een andere stof te verwerken tot een nieuw geheel.

Is de stof der japon effen, dan neme men een kleurig-bedrukte stof voor de garneering. Een aardig effect kan men ook bereiken met een vest van een andere stof dan de japon is, de mouwen en hals kunnen met dezelfde stof van het vest afgezet worden.

Een heel practische dracht is de tuniek waar-



Riviera-mode

Links: Een mantel van witte Crêpe-de-chine, uitbundig geborduurd in Jago-neesch handwerk. Minder kostbaar is de rechtsche zwarte mantel met een dichtbeknoopte witte baan van voren en nog enkele witte belegsels.

onder men een oude zwarte japon kan dragen of een kostuumrok, waaraan een bovenlijfje van b.v. liberty-satinet gezet wordt. Die tunieks reiken soms zelfs tot aan de knie, waardoor er veel, wat zijn eersten glans verloren heeft, verborgen kan worden.

Ook kan men de tunieks van een japon van verleden jaar maken en daaronder een nieuw zwart of donker blauw rokje dragen. In ieder geval is dit een dracht, die voor velerlei combinaties vatbaar is.

ANNIE M. M.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40. Telefoon No. 43421. AMSTERDAM.

Ydelheidjes

We vinden het hier toch nog wel 'n beetje gênant, om op straat zoo ostentatief ons spiegeltje uit ons taschje op te diepen, wanneer ons toilet mis-schien wat contrôle behoeft; veel minder opvallend is zoo'n spiegeltje, dat we onder een klepje op onze handschoenen verbergen.

En al heel gemakkelijk is deze on-schuldig uitzierende ring, waarin poeder-dooze en spiegeltje verborgen zijn, en waarvan we zoo heel handig in een onbewaakt oogenblikje even gebruik kunnen maken.



MENU.

BRUINE SOEP VAN BEEN-DEREN.

Beenderen van gebraden vleesch hakt men klein en zet ze met voldoende water en zout op 't vuur. Nadat men 't schuim er af genomen heeft, doet men er een laurierblad, een paar kruidnagels en peperkorrels bij, klein gesneden ui als men er van houdt. Men laat de soep minstens 2 uur koken en giet ze dan door een zeef. Nu laat men meel in boter bruin worden, giet de soep er bij, doet er peterselie, selderie, worteltjes en andere soepgroenten in en laat alles gaar koken. De soep moet gebonden, maar niet dik zijn.

GEHAKT.

$\frac{1}{2}$ pond kalfs- of varkensgehakt en $\frac{1}{2}$ pond rundergehakt, $\frac{1}{2}$ ons oud brood, 1 ei, wat zout en nootmuscaat.

Het brood weeken in wat warm water of melk, fijn wrijven, daarna uitdrukken en met 2 lepels melk bij het gehakt voegen, ook het ei, zout en nootmuscaat, alles nu goed door elkaar mengen en een of meer ballen maken, deze door bakmeel of beschuutkrum rollen en in den oven 3 kwartier in 70 Gram boter of vet braden.

BIETEN.

Neem 4 à 5 bieten, wasch ze schoon en zet ze op in ruim kokend water, laat ze 2 à 3 uur koken of, wat veel voordeeliger is, laat ze een half uur koken en zet ze een nacht in de hooikist. Neem nu warm het vel er af en snijd de bieten in dunne plakjes, stooft ze nu op met 3 à 4 lepels azijn, iets peper, zout en een weinig boter (wie er van houdt voegt er ook een fijngesneden uitje bij) en laat het ongeveer een half uur stoven (met uien een uurtje) en bindt dan het vocht met aardappelmeel.

KOFFIEPUDDING.

Neem $\frac{3}{4}$ liter melk, zet deze op het vuur met een stokje vanille en ruim 1 ons suiker. — Meng intusschen een ons maizena aan met wat koude melk (ongeveer 4 lepels) voeg dit bij de kokende melk en laat alles onder voortdurend roeren ongeveer 5 minuten doorkoken.

Voeg er dan bij twee kopjes flink sterke koffie. Laat alles in een met water omgespoelden vorm koud worden. Presenteeren met vanille-saus.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA“ (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 60 ct.) Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

DE TOOVERTEMPEL.

Een Europeaan treedt een Burmaanschen tempel binnen met een zeker bedrag in geld in zijn zak. De tempel heeft vier deuren en aan elke deur staat een wachter.

Bij het binnentreden door de eerste deur geeft hij vier dubbeltjes fooi aan den wachter. Zoodra hij is binnengetreten, wordt het geld in zijn zak op een geheimzinnige manier plotseling verdub-

beld en als hij naar buiten gaat, geeft hij den wachter andermaal vier dubbeltjes.

Hij heeft dus in het geheel 80 cent fooi gegeven aan dien eenen wachter — een heel behoorlijk bedrag en de man was er dan ook danig mee in zijn schik.

Nu gaat hij de tweede deur in, geeft ook den wachter daar vier dubbeltjes, vindt ook daar zijn geld verdubbeld en geeft bij zijn vertrek ook

weer vier dubbeltjes. Hier dus eveneens 80 cent. Hetzelfde herhaalt zich aan den derden en den vierden ingang en als hij dien vierden ingang verlaat, heeft hij niets meer in zijn portemonnaie.

Met hoeveel geld in zijn zak begon hij zijn bezoek aan den tempel?

Het antwoord op de opgave der vorige week is: Twaalf sprongen.

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS



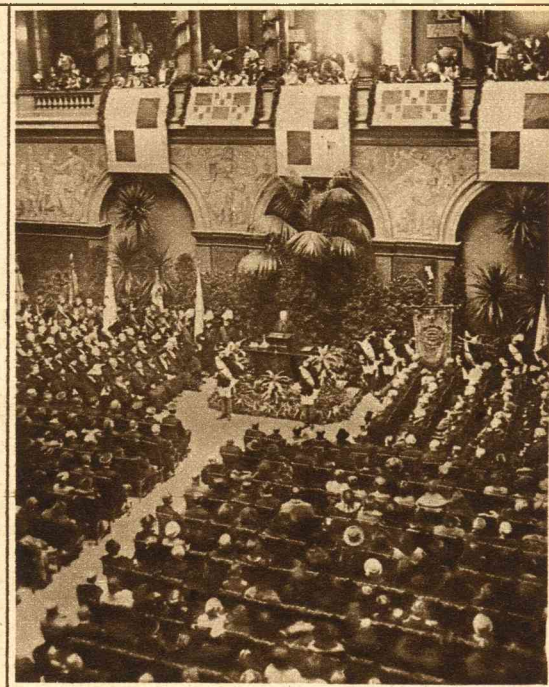
Wat we hier te lande aan sneeuw en ijs te kort komen, heeft het buitenland dubbel. In Locarno kan men zelfs de palmen onder de sneeuw zien (foto links.) Een typisch gezicht, voor hen die het voor het eerst aanschouwen, zijn altijd de slee-omnibussen der hotels in St. Moritz, waarmee de reizigers van den trein gehaald worden (foto rechts.)



De signalen der New-Yorksche verkeerspolitie. Een doods-hoofd met het opschrift „Gij zijt mij” waarschuwt de voetgangers voor onvoorzichtig oversteken der straat.



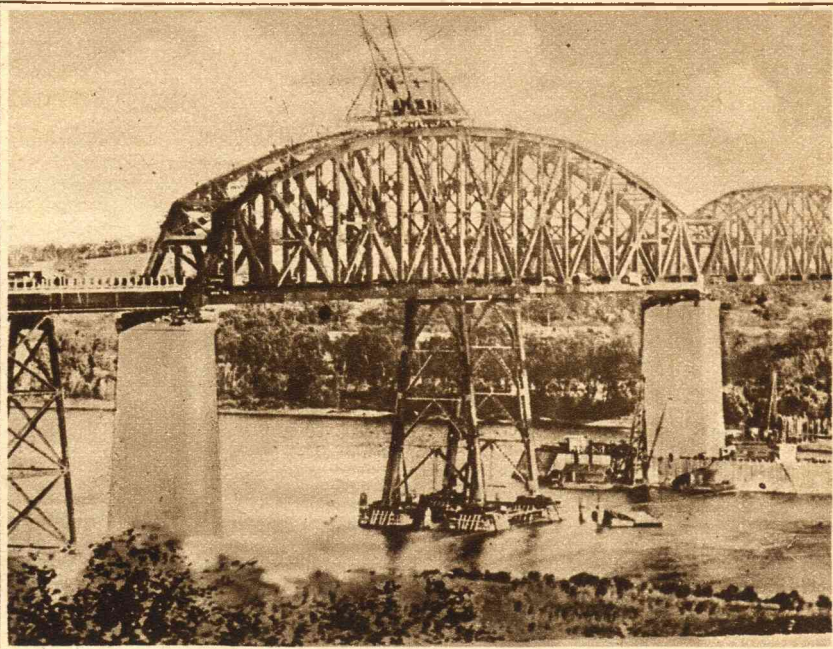
„St. Moritz” bij Berlijn. In het Grunewald bij Berlijn is onlangs een zoogenaamde springschans voor de ski-sport gebouwd.



In de Techn. hoogeschool te Berlijn is de stichting van het Duitsche Rijk herdacht met een rede van dr. Eckener over den Zeppelin-tocht naar Amerika.



Een typische foto. De Amerikaansche ministers Weeks (Oorlog) en Davis (Arbeid) bekogelen elkaar met sneeuwballen.



De reusachtige brug over de Hudson bij Albany, die 25 miljoen dollar gekost heeft, is onlangs in gebruik genomen.

DE LAATSTE BLADZIJ

HIJ HAD TOCH GELIJK.

Daar zijn twee groote Amerikanen geweest, die Webster heetten, Daniël en Noach. Daniel Webster was een wetgeleerde en staatsman, en Noach Webster was de samensteller van de beroemde Webster's Dictionary.

Bij zekere gelegenheid begon een lid van het Congres te Washington zijn rede met deze woorden: „Daniel Webster zegt in z'n groote lexicon...” en de spreker was juist midden in een oratorische phrase, toen een collega hem aan zijn jas trok en zeide:

„t Was Noach, die het lexicon schreef.”

„Noach!...” riep de spreker, verstoord door de interruptie. „Geen kwestie van! Noach bouwde de Ark!”

VERRADEN.

Mevrouw Joosten verklaarde tegenover haar echtgenoot nooit onwaarheid te hebben gesproken, en het ook nooit te zullen doen.

Haar man: „Daar ben ik van overtuigd. Mocht het eens voorkomen, dan zal ik een schrap in de piano krassen.”

Mevrouw (driftig): „Je zult het wel laten, Herman... denk je, dat ik mijn piano heelemaal bedorven wil hebben?”

MODERNE KINDEREN.

Klein Jantje, 4 jaar, is ziek, heeft koude gevat en wordt door den dokter onderzocht. Na het onderzoek zegt hij tegen moeder:

„Het kind is tenger gebouwd.”

Jantje hoort dit en met diep verontwaardigd gezicht zegt hij: „Gebouwd, gebouwd! Jantje is niet gebouwd. Jantje is geboren en toen groot geworden.”

BETRAPT.

„Hoe gaat 't met Jonas?”

„O, die heeft een winkel geopend.”

„En gaat 't hem goed?”

„Nee, hij zit in de gevangenis. Hij werd betrap.”

TIJD IS GELD.

Mama (tot haar zoontje, die bij de piano de maat meetelt): „Zeg Maurits, sla toch een beetje gauwer, de pianoles kost vijf gulden per uur.”

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

GOED GEZEGD.

In een gezelschap liep het gesprek over spoorwegongelukken.

„Niets beveiligd beter tegen mogelijk gevaar,” merkte iemand uit het gezelschap op, „dan tegenwoordigheid van geest.”

„Toch wel,” zei een ander, „afwezigheid van lichaam.”

EINDELIJK TERUGGEVONDEN.

De sergeant had veel moeite gehad met de nieuwe recruten.

„Ik zal jullie eens wat vertellen,” zei hij ten slotte. „Toen ik nog een kleine jongen was, had ik eens een doos met houten soldaatjes verloren. Ik was daar vreeselijk verdrietig om, tot m'n moeder me troostte: Wees maar stil, jongen. Je krijgt die houten soldaten nog wel eens terug. — Nou, vandaag heb ik ze terug gekregen!”

WEG WAS DE RUST.

„Je woont in een rustig stadsdeel, is het niet?”

„Nee, nu niet meer.”

„Ben je dan pas verhuisd?”

„Nee, maar verleden maand hebben we een tweeling gekregen.”



KRUISWOORDEN-RAADSEL-WEE



Zij (peinzend): „Een woord van zes letters dat het lievelingskostje van Piet Hein beteekent, wat zou dat toch kunnen zijn?”

Hij: „Eten we tegenwoordig niet meer? Hoe staat het er eigenlijk mee?”

Zij (peinzend): „Een soort kan? Wacht, even nadenken, dat zal ik wel vinden.”

Hij: „Zóó, die ook al, nou, ik heb er genoeg van hoor, ik weet wel wat ik zal doen.”

Hij: „Ik ga gewoonweg in een restaurant eten, tot die kruiswoorden-manie over is. Dat is, lijkt het, de eenige manier om er aan te ontsnappen.”

„Uw biefstuk zal in tien minuten klaar zijn, mijnheer... wilt u u misschien in dien tusschentijd bezighouden met het kruiswoorden-raadsel, achter op het menu?”

HANDIG.

Kooper: „Ik houd er niet van hier vleesch te koopen. Er zijn me te veel vliegen.”

Bediende: „Ja, maar ziet u, ze worden juist door de goede kwaliteit aangetrokken.”

ECHTELIJKE VERWIJTEN.

Zij: „Je kan in elk geval niet zeggen, dat ik je nagelopen heb!”

Hij: „De muizenval loopt de muizen ook niet na, maar ze vangt ze toch!”

KATTIG.

Hij: „Ik zeg altijd wat ik denk.”

Zij: „O, zegt u dáárom altijd zoo weinig!”

VERVULDE WENSCH.

„Wat een prachtige schilderijen!” bewonderde de bezoeker in het atelier. „Wat een schitterende kleuren! Ik wou, dat ik daarvan wat mee naar huis kon nemen!”

„Die wensch zal wel vervuld worden,” zei de schilder droog. „U zit op m'n palet.”

ZE LETTE WEL DEGELIJK OP!

Moeder: „Ik heb je toch gezegd dat je op zou letten wanneer de melk kookte!”

Lena: „Ja zeker, moeder; het was kwart over vier.”

TWEEERLEI.

Advocaat: „Wees maar gerust, ik zal er wel voor zorgen, dat u rechtvaardig behandeld wordt.”

Clíent: „Dat vraag ik niet. Ik wil m'n proces winnen!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75

Prima keuken. Matige prijzen.

GEHOORZAAM.

De winkel stond vol klanten, toen de loopjongen binnen kwam om zijn baas te vragen, of hij kwam eten.

„Wat eten we?”

„Haring meneer.”

„Hoor eens,” zei meneer later, „als er volk in den winkel is en ik vraag je wat we eten, moet je niet zoo iets gewoons zeggen. Je moet dan iets bizonders, iets groots verzinnen.”

De jongen nam den wenk ter harte. Toen hij weer eens zijn baas kwam roepen in den vollen winkel, informeerde die weer:

„Wat eten we?”

„Visch meneer.”

„Wat voor visch?”

„Walvisch meneer.”

SYMPATHIE.

Het jonge vrouwtje kwam aarzelend de keuken in.

„Ik moet je even spreken, Jans — meneer is heelemaal niet tevreden — iederen dag is er wat — dan mankeert er wat aan de soep, dan is 't vleesch niet goed, dan —”

„Ja mevrouw, ik heb heusch met u te doen — 't is lang niet alles as je met zóó iemand moet leven!”

EERSTE ZORG.

„Die trein zal aanstands tegen den onzen inrijden! We zullen allemaal verpletterd worden!”

„Hemeltjelief en ik heb retour genomen!”

AANMOEDIGEND.

Hij (dweepend): „Ik wou dat ik een ster was!”

Zij: „Dat wou ik ook.”

Hij: „Ja? Waarom?”

Zij: „Dan was je ver weg!”

HATELIJK.

„Toen mijn stuk gegeven werd, bestormde het publiek de loketten.”

„En kregen ze hun geld terug?”

SLIMMERD.

Hij: „Ik wil m'n heele fortuin aan je voeten leggen!”

Zij: „Zoo groot is je fortuin toch niet!”

Hij: „O, naast jouw kleine voetjes zal het héél groot lijken.”

Het engagement ging er door.



GEBRS. PRINS

— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 b/w Leliedijkstr.

Bilddijkstr. 68 b/w Clerqstr.

Tolstraat 93 b/w v. Woustraat

— AMSTERDAM —